

บทที่ 4

ผลการศึกษาและการอภิปรายผล

การศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546” ผู้ศึกษาได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ และปฏิบัติงานที่สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด และบ้านพักเด็กและครอบครัว รวมจำนวนทั้งสิ้น 287 คน โดยได้แบบสอบถามกลับคืนจำนวน 243 ชุด คิดเป็นร้อยละ 84.67 ของกลุ่มตัวอย่าง และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS (Statistical Package for the Social Science) ซึ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ศึกษาได้นำเสนอผลการศึกษาเป็น 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ทิศนะต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

2.1 การประสานงานกับสหวิชาชีพ

2.2 การปฏิบัติงานร่วมกันเป็นที่มสหวิชาชีพ

ส่วนที่ 3 ระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

3.1 ด้านนโยบาย

3.2 ด้านการบริหาร

3.3 ด้านการปฏิบัติงาน

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร

ส่วนที่ 6 การอภิปรายผลการศึกษา

ซึ่งแต่ละส่วนมีรายละเอียด ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ซึ่งปฏิบัติงานที่สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด 75 จังหวัด และบ้านพักเด็กและครอบครัว 23 จังหวัด โดยข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง หน่วยงานที่ปฏิบัติงาน ระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็ก และประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพ ผลการศึกษาพบว่า

1.1. เพศ อายุ และระดับการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 81.5 เป็นเพศหญิง และร้อยละ 18.5 เป็นเพศชาย อายุพบว่ากลุ่มตัวอย่างอายุระหว่าง 31- 40 ปี ร้อยละ 46.1 รองลงมาอายุ 41- 50 ปี ร้อยละ 29.6 อายุต่ำกว่า 30 ปี ร้อยละ 17.7 และอายุ 51 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 6.6 ระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 73.7 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี และร้อยละ 26.3 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป (ตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1

จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
เพศ อายุ และระดับการศึกษา

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N = 243)	ร้อยละ
เพศ		
- หญิง	198	81.5
- ชาย	45	18.5
อายุ		
- ต่ำกว่า 30 ปี	43	17.7
- 31- 40 ปี	112	46.1
- 41- 50 ปี	72	29.6
- 51 ปี ขึ้นไป	16	6.6
Max = 58 ปี Min = 25 ปี \bar{X} = 37 ปี		
ระดับการศึกษา		
- ปริญญาตรี	179	73.7
- ปริญญาโทขึ้นไป	64	26.3

1.2 ตำแหน่งหน้าที่ และหน่วยงานที่ปฏิบัติงาน

กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 51.4 ปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งนักสังคมสงเคราะห์ รองลงมา ร้อยละ 26.3 ปฏิบัติหน้าที่นักพัฒนาสังคม ร้อยละ 7.0 ปฏิบัติหน้าที่พนักงานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ร้อยละ 6.6 ปฏิบัติหน้าที่นักจิตวิทยา ร้อยละ 5.8 ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าบ้านพักเด็กและครอบครัว และร้อยละ 2.9 ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งอื่นๆ ได้แก่ เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป นักพัฒนาการเด็ก พี่เลี้ยงเด็ก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 79.0 ปฏิบัติงานที่สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด และร้อยละ 21.0 ปฏิบัติงานที่บ้านพักเด็กและครอบครัว (ตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2

จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
ตำแหน่งหน้าที่ และหน่วยงานที่ปฏิบัติงาน

ตำแหน่งหน้าที่และหน่วยงานที่ปฏิบัติงาน	จำนวน (N = 243)	ร้อยละ
<u>ตำแหน่งหน้าที่ปฏิบัติงาน</u>		
- นักสังคมสงเคราะห์	125	51.4
- นักพัฒนาสังคม	64	26.3
- พนักงานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก	17	7.0
- นักจิตวิทยา	16	6.6
- หัวหน้าบ้านพักเด็กและครอบครัว	14	5.8
- ตำแหน่งอื่นๆ (เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป นักพัฒนาการเด็ก พี่เลี้ยงเด็ก)	7	2.9
<u>หน่วยงานที่ปฏิบัติงาน</u>		
- สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของ มนุษย์จังหวัด	192	79.0
- บ้านพักเด็กและครอบครัว	51	21.0

1.3 ระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กและประสบการณ์ทำงานสหวิชาชีพ

กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 35.5 ปฏิบัติงานด้านเด็กเป็นระยะเวลา 1-5 ปี รองลงมาร้อยละ 32.9 ปฏิบัติงานด้านเด็กเป็นระยะเวลา 6-10 ปี ร้อยละ 23.5 ร้อยละ 4.9 และร้อยละ 2.9 ปฏิบัติงานด้านเด็กเป็นระยะเวลา 11- 15 ปี 16 - 20 ปี และ 21 ปี ขึ้นไป ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 65.4 มีประสบการณ์ทำงานสหวิชาชีพเป็นระยะเวลา 1 - 5 ปี ร้อยละ 24.3 มีประสบการณ์ทำงานสหวิชาชีพเป็นระยะเวลา 6 - 10 ปี ร้อยละ 8.2 ร้อยละ 1.2 และร้อยละ 0.8 มีประสบการณ์ทำงานสหวิชาชีพเป็นระยะเวลา 11-15 ปี 16-20 ปี และ 21 ปี ขึ้นไป ตามลำดับ (ตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3

จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลา
การปฏิบัติงานด้านเด็กและประสบการณ์
ทำงานสหวิชาชีพ

ระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กและ ประสบการณ์ทำงานสหวิชาชีพ	จำนวน (N = 243)	ร้อยละ
<u>ระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็ก</u>		
1 - 5 ปี	87	35.8
6 - 10 ปี	80	32.9
11 - 15 ปี	57	23.5
16 - 20 ปี	12	4.9
21 ปี ขึ้นไป	7	2.9
Max = 29 ปี Min = 1 ปี \bar{X} =9 ปี		
<u>ประสบการณ์ทำงานสหวิชาชีพ</u>		
1 - 5 ปี		
6 - 10 ปี	159	65.5
11 - 15 ปี	59	24.3
16 - 20 ปี	20	8.2
21 ปี ขึ้นไป	3	1.2
Max = 28 ปี Min = 1 ปี \bar{X} =6 ปี	2	0.8

ส่วนที่ 2 ทักษะต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของ

พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ

คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เป็นผู้ที่มิบทบาทหน้าที่สำคัญในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็ก โดยการประสานงานกับสหวิชาชีพ และการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ ได้แก่ วิชาชีพสังคมสงเคราะห์ ครู จิตวิทยา กฎหมาย แพทย์ เพื่อให้เด็กได้รับการคุ้มครองอย่างรอบด้านจากวิชาชีพแต่ละสาขาที่มีความชำนาญเฉพาะด้าน ดังนั้นการศึกษาคำนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาทักษะของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ และการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ ซึ่งผลการศึกษาในแต่ละด้านปรากฏดังนี้

2.1 การศึกษาทักษะต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ

การศึกษาทักษะต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ ผู้ศึกษาได้ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการประสานงาน การประสานงานเพื่อคุ้มครองเด็ก และการประสานส่งต่อข้อมูลและเด็ก ซึ่งผลการศึกษาปรากฏดังนี้

2.1.1 ผลการศึกษาทักษะต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเกี่ยวกับรูปแบบการประสานงานกับสหวิชาชีพ

- การรู้จักคุ้นเคยกับสหวิชาชีพทำให้การประสานงานสะดวกรวดเร็ว พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 54.3 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 40.3 มีการปฏิบัติในระดับมาก ร้อยละ 4.9 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง และร้อยละ 0.4 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.48 แสดงว่ามีการประสานงานกับสหวิชาชีพซึ่งรู้จักคุ้นเคยทำให้การประสานงานสะดวกรวดเร็วในระดับมากที่สุด

- การประสานงานกับสหวิชาชีพโดยใช้โทรศัพท์ทำให้สะดวกรวดเร็วในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็ก พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 49.0 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 39.9 มีการปฏิบัติในระดับมาก ร้อยละ 8.2 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 2.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 0.8 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมี

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 แสดงว่ามีการประสานงานกับสหวิชาชีพ โดยใช้โทรศัพท์ทำให้สะดวกรวดเร็ว ในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็กในระดับมากที่สุด

- การประสานงานกับสหวิชาชีพทางโทรศัพท์ก่อนแล้วจึงส่งหนังสือราชการ ตามไปภายหลัง พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 40.3 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด รองลงมาร้อยละ 39.9 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมาร้อยละ 14.4 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 3.7 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 1.6 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 แสดงว่ามีการประสานงานกับสหวิชาชีพทางโทรศัพท์ก่อนแล้วจึงส่งหนังสือราชการตามไป ภายหลังในระดับมาก

- การประสานงานกับสหวิชาชีพตามขั้นตอนที่หน่วยงานกำหนดเพื่อคุ้มครองเด็ก พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 55.6 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมาร้อยละ 25.1 มีการปฏิบัติใน ระดับปานกลาง ร้อยละ 15.6 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 2.5 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 1.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 แสดงว่ามีการประสานงาน กับสหวิชาชีพตามขั้นตอนที่หน่วยงานกำหนดเพื่อคุ้มครองเด็กในระดับมาก

- การประสานงานกับเครือข่ายสหวิชาชีพที่เป็นทางการทำให้การคุ้มครองเด็ก เป็นไปอย่างกว้างขวางและครอบคลุม พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 42.0 มีการปฏิบัติงานในระดับ มาก รองลงมาร้อยละ 28.4 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 20.0 มีการปฏิบัติในระดับ มากที่สุด ร้อยละ 7.8 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 1.6 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 แสดงว่ามีการประสานงานกับเครือข่ายสหวิชาชีพที่เป็นทางการใน ระดับมาก

- การประสานงานกับสหวิชาชีพโดยทำหนังสือตามระเบียบราชการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 39.1 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมาร้อยละ 38.3 มีการปฏิบัติในระดับ ปานกลาง ร้อยละ 14.0 มีการปฏิบัติในระดับน้อย ร้อยละ 4.9 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด และ ร้อยละ 1.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27 แสดงว่ามีการประสานงาน กับสหวิชาชีพโดยทำหนังสือตามระเบียบราชการในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในภาพรวม เกี่ยวกับรูปแบบการประสานงานกับสหวิชาชีพมีค่าเฉลี่ยระดับการปฏิบัติเท่ากับ 3.96 ซึ่งแสดงว่า รูปแบบการประสานงานกับสหวิชาชีพมีการปฏิบัติในระดับมาก โดยเฉพาะเรื่องการประสานงาน กับสหวิชาชีพซึ่งผู้บังคับบัญชาเคยทำให้การประสานงานสะดวกรวดเร็ว (ตารางที่ 4.4)

ตารางที่ 4.4
จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
ด้านการประสานงานเกี่ยวกับรูปแบบ
การประสานงาน

รูปแบบการประสานงาน	ระดับการปฏิบัติงาน					\bar{X}	S.D.	การ แปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
การรู้จักคุ้นเคยกับสหวิชาชีพทำให้การประสานงานสะดวกรวดเร็ว	54.3 (132)	40.3 (98)	4.9 (12)	0.0 (0)	0.4 (1)	4.48	0.63	มากที่สุด
การประสานงานกับสหวิชาชีพโดยใช้โทรศัพท์ ทำให้สะดวกรวดเร็วในการปฏิบัติงาน คุ้มครองเด็ก	49.0 (119)	39.9 (97)	8.2 (20)	2.1 (5)	0.8 (2)	4.34	0.78	มากที่สุด
การประสานงานกับสหวิชาชีพทางโทรศัพท์ก่อนแล้วจึงส่งหนังสือราชการตามไปภายหลัง	40.3 (98)	39.9 (97)	14.4 (35)	3.7 (9)	1.6 (4)	4.13	0.91	มาก
การประสานงานตามขั้นตอนที่หน่วยงานกำหนดเพื่อคุ้มครองเด็ก	15.6 (38)	55.6 (135)	25.1 (61)	2.5 (6)	1.2 (3)	3.81	0.76	มาก
การประสานงานกับเครือข่ายสหวิชาชีพที่เป็นทางการทำให้การคุ้มครองเด็กเป็นไปอย่างกว้างขวางและครอบคลุม	20.2 (49)	42.0 (102)	28.4 (69)	7.8 (19)	1.6 (4)	3.71	0.93	มาก
การประสานงานกับสหวิชาชีพโดยทำหนังสือตามระเบียบราชการ	4.9 (12)	39.1 (95)	38.3 (93)	14.0 (34)	3.7 (9)	3.27	0.89	ปาน กลาง
รวม						3.96	0.54	มาก

2.1.2 ผลการศึกษาทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเกี่ยวกับการประสานงานกับสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็ก

- การประสานงานขอความร่วมมือจากสหวิชาชีพ ได้แก่ แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ครู ในกรณีสหวิชาชีพดังกล่าวได้รับเด็กที่ถูกทารุณกรรม หรือเจ็บป่วย เนื่องจากการเลี้ยงดูโดยมิชอบไว้รักษาพยาบาลหรือดูแล พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 47.7 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 32.9 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 15.2 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 2.9 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 1.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 ซึ่งแสดงว่ามีการประสานงานขอความร่วมมือจากสหวิชาชีพ ได้แก่ แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ครู ในกรณีสหวิชาชีพดังกล่าวได้รับเด็กที่ถูกทารุณกรรม หรือเจ็บป่วย เนื่องจากการเลี้ยงดูโดยมิชอบไว้รักษาพยาบาลหรือดูแลในระดับมาก

- การประสานงานขอความร่วมมือจากสหวิชาชีพ ได้แก่ ตำรวจ นิติกร พนักงานอัยการในกรณีดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 49.0 มีระดับการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 30.0 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 12.3 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 4.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 ซึ่งแสดงว่ามีการประสานงานขอความร่วมมือจากสหวิชาชีพ ได้แก่ ตำรวจ นิติกร พนักงานอัยการในกรณีดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดในระดับมาก

- การประสานงานขอความร่วมมือจากตำรวจเพื่อร่วมกันปฏิบัติงานช่วยเหลือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กในกรณีได้รับแจ้งเหตุเด็กถูกทารุณกรรม หรือเด็กได้รับการเลี้ยงดูโดยมิชอบ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 46.9 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 25.1 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 21.8 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 4.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 2.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 ซึ่งแสดงว่ามีการประสานงานขอความร่วมมือจากตำรวจเพื่อร่วมกันปฏิบัติงานช่วยเหลือคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กในกรณีได้รับแจ้งเหตุเด็กถูกทารุณกรรมหรือเด็กได้รับการเลี้ยงดูโดยมิชอบในระดับมาก

เมื่อพิจารณาในภาพรวมเกี่ยวกับการประสานงานกับสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็ก มีค่าเฉลี่ยระดับการปฏิบัติเท่ากับ 3.98 ซึ่งแสดงว่ามีการปฏิบัติในระดับมาก โดยเฉพาะเรื่อง การประสานงานขอความร่วมมือจากสหวิชาชีพ ได้แก่ แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ครูในกรณีสหวิชาชีพดังกล่าวได้รับเด็กที่ถูกทารุณกรรม หรือเจ็บป่วย เนื่องจากการเลี้ยงดูโดยมิชอบไว้รักษาพยาบาลหรือดูแล (ตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5
จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
ด้านการประสานงานเกี่ยวกับการประสานงาน
กับสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็ก

การประสานงานกับ สหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็ก	ระดับการปฏิบัติงาน					\bar{X}	S.D.	การ แปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
การประสานงานขอความ ร่วมมือจากสหวิชาชีพ ได้แก่ แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ครู ในกรณี สหวิชาชีพดังกล่าว ได้รับเด็กที่ ถูกทารุณกรรม หรือเจ็บป่วย เนื่องจากการเลี้ยงดู โดยมีขอบ ไว้รักษาพยาบาลหรือดูแล	32.9 (80)	47.7 (116)	15.2 (37)	2.9 (7)	1.2 (3)	4.08	0.83	มาก
กรณีดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด ได้ประสานงานขอความร่วมมือ จากสหวิชาชีพ ได้แก่ ตำรวจ นิติกร พนักงานอัยการ	30.5 (74)	49.0 (119)	12.3 (30)	4.1 (10)	4.1 (10)	3.97	0.98	มาก
กรณีได้รับแจ้งเหตุเด็กถูก ทารุณกรรม หรือเด็กได้รับการ เลี้ยงดูโดยมิชอบได้ประสานงาน ขอความร่วมมือจากตำรวจ เพื่อ ร่วมกันปฏิบัติงานช่วยเหลือ คุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก	25.1 (61)	46.9 (114)	21.8 (53)	4.1 (10)	2.1 (5)	3.88	0.90	มาก
รวม						3.98	0.72	มาก

2.1.3 ผลการศึกษาทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเกี่ยวกับการประสานส่งต่อข้อมูลและส่งเด็กให้ได้รับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาล และได้รับการดูแลจากสถานดูแลเด็ก

- การประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพเพื่อส่งต่อข้อมูลของเด็กให้กับหน่วยงานที่รับเด็กไว้ในความดูแล พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 55.6 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 26.3 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 14.4 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 3.3 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 0.4 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 ซึ่งแสดงว่ามีการประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพเพื่อส่งต่อข้อมูลของเด็กให้กับหน่วยงานที่รับเด็กไว้ในความดูแลในระดับมาก

- การประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาล พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 46.9 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 30.0 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 17.7 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง และร้อยละ 4.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 1.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 แสดงว่ามีการประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลในระดับมาก

- การประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งต่อข้อมูลของเด็กที่ได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 60.9 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 19.8 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 16.5 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 1.6 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 1.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 ซึ่งแสดงว่ามีการประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งต่อข้อมูลของเด็กที่ได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพในระดับมาก

- การประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับการดูแลในสถานแรกรับ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 46.1 มีระดับการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 29.2 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 18.1 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 4.5 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 2.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 ซึ่งแสดงว่ามีการประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับการดูแลในสถานแรกรับในระดับมาก

- การประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งต่อข้อมูลของเด็กที่ได้รับการสงเคราะห์ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 53.1 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 23.9 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 19.3 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 2.5 มี

การปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 1.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 แสดงว่ามีการประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งต่อข้อมูลของเด็กที่ได้รับการสงเคราะห์ในระดับมาก

- การประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพเพื่อส่งเด็กเข้ารับการดูแลในสถานสงเคราะห์ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 39.9 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมาร้อยละ 24.7 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 23.5 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 9.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 2.9 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 ซึ่งแสดงว่ามีการประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับการดูแลในสถานสงเคราะห์ในระดับมาก

- การประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับการดูแลในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 29.2 มีการปฏิบัติในระดับมากและในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 18.9 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 14.8 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 7.8 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 ซึ่งแสดงว่ามีการประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับการดูแลในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพในระดับปานกลาง

- การประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับการดูแลในสถานพัฒนาและฟื้นฟู พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 26.7 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 23.5 มีการปฏิบัติในระดับน้อย ร้อยละ 19.8 มีการปฏิบัติในระดับมาก ร้อยละ 2.9 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด และร้อยละ 14.0 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 ซึ่งแสดงว่ามีการประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับการดูแลในสถานพัฒนาและฟื้นฟูในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาในภาพรวมเกี่ยวกับการประสานงานกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งต่อข้อมูลของเด็ก รวมถึงการส่งเด็กให้ได้รับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาล และให้เด็กได้รับการดูแลจากสถานดูแลเด็ก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระดับการปฏิบัติเท่ากับ 3.73 แสดงว่ามีการปฏิบัติในระดับมาก โดยเฉพาะเรื่องการประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งต่อข้อมูลของเด็กให้กับหน่วยงานที่รับเด็กไว้ในความดูแล (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6
จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
ด้านการประสานงานเกี่ยวกับการประสานงาน
ส่งต่อข้อมูลและเด็ก

การประสานงานส่งต่อ ข้อมูลและเด็ก	ระดับการปฏิบัติงาน					\bar{X}	S.D.	การ แปล ผล
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
การประสานความร่วมมือกับ สหวิชาชีพ เพื่อส่งต่อข้อมูล ของเด็กให้กับหน่วยงานที่รับ เด็กไว้ในความดูแล	26.3 (64)	55.6 (135)	14.4 (35)	3.3 (8)	.4 (1)	4.04	0.75	มาก
การประสานความร่วมมือกับ สหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับ การตรวจรักษาที่โรงพยาบาล	30.0 (73)	46.9 (114)	17.7 (43)	4.1 (10)	1.2 (3)	4.00	0.87	มาก
การประสานความร่วมมือกับ สหวิชาชีพ เพื่อส่งต่อข้อมูล ของเด็กที่ได้รับการคุ้มครอง สวัสดิภาพ	19.8 (48)	60.9 (148)	16.5 (40)	1.6 (4)	1.2 (3)	3.96	0.73	มาก
การประสานความร่วมมือกับ สหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับ การดูแลในสถานแรกรับ	29.2 (71)	46.1 (112)	18.1 (44)	4.5 (11)	2.1 (5)	3.95	0.91	มาก
การประสานความร่วมมือกับ สหวิชาชีพ เพื่อส่งต่อข้อมูล ของเด็กที่ได้รับการสงเคราะห์	19.3 (47)	53.1 (129)	23.9 (58)	2.5 (6)	1.2 (3)	3.86	0.79	มาก
การประสานความร่วมมือกับ สหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับ การดูแลในสถานสงเคราะห์	24.7 (60)	39.9 (97)	23.5 (57)	9.1 (22)	2.9 (7)	3.74	1.02	มาก

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

การประสานงานส่งต่อ ข้อมูลและเด็ก	ระดับการปฏิบัติงาน					\bar{X}	S.D.	การ แปล ผล
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
การประสานความร่วมมือกับ สหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับ การดูแลในสถานคุ้มครอง สวัสดิภาพ	18.9 (46)	29.2 (71)	29.2 (71)	14.8 (36)	7.8 (19)	3.36	1.17	ปาน กลาง
การประสานความร่วมมือกับ สหวิชาชีพ เพื่อส่งเด็กเข้ารับ การดูแลในสถานพัฒนาและ ฟื้นฟู	14.0 (34)	19.8 (48)	26.7 (65)	23.5 (57)	16.0 (39)	2.92	1.27	ปาน กลาง
รวม						3.73	0.68	มาก

สรุปภาพรวมผลการศึกษาทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ

ผลการศึกษาทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง
มีการประสานงานกับสหวิชาชีพโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 ซึ่งแสดงว่ามีการประสานงาน
กับสหวิชาชีพในระดับมาก และเมื่อลำดับค่าเฉลี่ยของการประสานงานกับสหวิชาชีพ พบว่า
การประสานงานกับสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็กมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 ซึ่งอยู่ในระดับมาก รูปแบบ
การประสานงานกับสหวิชาชีพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และการประสานงาน
ส่งต่อข้อมูลและส่งเด็กให้ได้รับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลและให้เด็กได้รับการดูแลจาก
สถานดูแลเด็ก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 ซึ่งอยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7

ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามทัศนคติ
ต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546
ด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ

การประสานงานกับสหวิชาชีพ	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
- การประสานงานกับสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็ก	3.98	0.72	มาก
- รูปแบบการประสานงานกับสหวิชาชีพ	3.96	0.54	มาก
- การประสานงานส่งต่อข้อมูลและส่งเด็กให้ได้รับการตรวจรักษาและการดูแล	3.73	0.68	มาก
รวม	3.89	0.65	มาก

2.2 การศึกษาทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

การศึกษาค้นคว้าของกลุ่มตัวอย่างต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ ผู้ศึกษาได้ศึกษาเกี่ยวกับการประชุมปรึกษาหารือ การร่วมกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็ก และการติดตามผลการคุ้มครองเด็ก ซึ่งผลการศึกษาปรากฏดังนี้

2.2.1 ผลการศึกษาค้นคว้าทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเกี่ยวกับการประชุมปรึกษาหารือ

- กรณีผู้ปกครองเด็กไม่ให้ความยินยอมต้องนำเรื่องเข้าประชุมปรึกษากับวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ และแพทย์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 34.6 มีการปฏิบัติในระดับมาก ร้อยละ 22.6 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 21.0 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 15.6 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 6.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 ซึ่งแสดงว่ากรณีผู้ปกครองเด็กไม่ให้ความยินยอม มีการนำเรื่องเข้าประชุมปรึกษากับวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ และแพทย์ในระดับมาก

- การประชุมปรึกษาร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เพื่อคุ้มครองเด็ก พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 37.4 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 32.1 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง และร้อยละ 14.4 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 13.2 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 2.9 มีการปฏิบัติน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47 ซึ่งแสดงว่ามีการประชุมปรึกษาร่วมกับทีมสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็กในระดับมาก

- การประชุมกับทีมสหวิชาชีพ เพื่อวิเคราะห์วินิจฉัยตามหลักวิชาการสังคมสงเคราะห์ แพทย์ จิตวิทยา กฎหมาย พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 36.2 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 31.3 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 15.6 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 12.8 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 4.1 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 ซึ่งแสดงว่ามีการประชุมกับทีมสหวิชาชีพ เพื่อวิเคราะห์วินิจฉัยตามหลักวิชาการสังคมสงเคราะห์ แพทย์ จิตวิทยา กฎหมายในระดับมาก

- การประชุมปรึกษากับวิชาชีพสังคมสงเคราะห์และแพทย์ก่อนส่งเด็กเข้าไปในสถานดูแลเด็ก พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 36.2 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ร้อยละ 31.3 มีการปฏิบัติในระดับมาก ร้อยละ 15.2 มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ร้อยละ 11.9 มีการปฏิบัติในระดับน้อย และร้อยละ 5.3 มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 ซึ่งแสดงว่ามีการประชุมปรึกษากับวิชาชีพสังคมสงเคราะห์และแพทย์ก่อนส่งเด็กเข้าไปในสถานดูแลเด็กในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาในภาพรวมเกี่ยวกับการประชุมปรึกษาร่วมกับทีมสหวิชาชีพที่มีค่าเฉลี่ยระดับการปฏิบัติเท่ากับ 3.45 ซึ่งแสดงว่ามีการปฏิบัติในระดับมาก โดยเฉพาะเรื่องกรณีผู้ปกครองเด็กไม่ให้ความยินยอม ต้องนำเรื่องเข้าประชุมปรึกษากับทีมสหวิชาชีพสังคมสงเคราะห์และแพทย์ (ตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.8

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
 จำแนกตามทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
 ด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพเกี่ยวกับ
 การประชุมปรึกษาหารือ

การประชุมปรึกษาหารือ	ระดับการปฏิบัติงาน					\bar{X}	S.D.	การ แปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
กรณีผู้ปกครองเด็กไม่ให้ความยินยอม ต้องนำเรื่องเข้าประชุมปรึกษากับวิชาชีพ สังคมสงเคราะห์ และแพทย์	21.0 (51)	34.6 (84)	22.6 (55)	15.6 (38)	6.2 (15)	3.48	1.16	มาก
มีการประชุมปรึกษาหารือร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เพื่อคุ้มครองเด็ก	14.4 (35)	37.4 (91)	32.1 (78)	13.2 (32)	2.9 (7)	3.47	0.98	มาก
การประชุมกับทีมสหวิชาชีพ เพื่อวิเคราะห์วินิจฉัย ตามหลักวิชาการสังคมสงเคราะห์ แพทย์ จิตวิทยา กฎหมาย	15.6 (38)	36.2 (88)	31.3 (76)	12.8 (31)	4.1 (10)	3.46	1.03	มาก
การประชุมปรึกษากับวิชาชีพ สังคมสงเคราะห์ และแพทย์ ก่อนส่งเด็กเข้าไว้ในสถานดูแลเด็ก	15.2 (37)	31.3 (76)	36.2 (88)	11.9 (29)	5.3 (13)	3.39	1.05	ปาน กลาง
รวม						3.45	0.93	มาก

2.2.2 ผลการศึกษาทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเกี่ยวกับการร่วมกำหนด แนวทางการคุ้มครองเด็ก

- ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กเฉพาะรายที่สำคัญหรือมีความรุนแรง พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 35.8 มีการปฏิบัติงานระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 30.9 มีการปฏิบัติระดับมากที่สุด ร้อยละ 21.4 มีการปฏิบัติระดับปานกลาง ร้อยละ 6.6 มีการปฏิบัติระดับน้อยและร้อยละ 5.3 มีการปฏิบัติระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 ซึ่งแสดงว่าทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กเฉพาะรายที่สำคัญหรือมีความรุนแรงในระดับมาก

- ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กในขั้นตอนการวินิจฉัยกำหนดวิธีการสงเคราะห์ หรือคุ้มครองสวัสดิภาพที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละราย พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 42.8 มีการปฏิบัติระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 23.5 มีการปฏิบัติระดับมากที่สุด ร้อยละ 22.6 มีการปฏิบัติระดับปานกลาง ร้อยละ 7.0 มีการปฏิบัติระดับน้อย และร้อยละ 4.1 มีการปฏิบัติระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 ซึ่งแสดงว่าทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กในขั้นตอนการวินิจฉัยกำหนดวิธีการสงเคราะห์ หรือคุ้มครองสวัสดิภาพที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละรายในระดับมาก

- ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กในขั้นตอนการนำข้อมูลเพื่อนำมาใช้ในการสืบค้นข้อเท็จจริง พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 39.1 มีการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 25.5 มีการปฏิบัติระดับปานกลาง ร้อยละ 21.8 มีการปฏิบัติระดับมากที่สุด ร้อยละ 9.1 มีการปฏิบัติระดับน้อย และร้อยละ 4.5 มีการปฏิบัติระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 ซึ่งแสดงว่าทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กในขั้นตอนการนำข้อมูลเพื่อนำมาใช้ในการสืบค้นข้อเท็จจริงในระดับมาก

- ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กในขั้นตอนการวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้เด็กมีสถานะผิดปกติ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 44.4 มีการปฏิบัติระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 25.5 มีการปฏิบัติระดับปานกลาง ร้อยละ 17.3 มีการปฏิบัติระดับมากที่สุด ร้อยละ 7.0 มีการปฏิบัติระดับน้อย และร้อยละ 5.8 มีการปฏิบัติระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 ซึ่งแสดงว่าทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กในขั้นตอนการวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้เด็กมีสถานะผิดปกติในระดับมาก

- ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กที่ได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 37.4 มีการปฏิบัติระดับมาก รองลงมา ร้อยละ

25.1 มีการปฏิบัติระดับปานกลาง ร้อยละ 21.4 มีการปฏิบัติระดับมากที่สุด ร้อยละ 10.7 มีการปฏิบัติระดับน้อย และร้อยละ 5.3 มีการปฏิบัติระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 ซึ่งแสดงว่าทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กที่ได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพในระดับมาก

- ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กที่ได้รับการสงเคราะห์พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 35.8 มีการปฏิบัติระดับมาก รองลงมาร้อยละ 28.8 มีการปฏิบัติระดับปานกลาง ร้อยละ 18.9 มีการปฏิบัติระดับมากที่สุด ร้อยละ 10.7 มีการปฏิบัติระดับน้อย และร้อยละ 5.8 มีการปฏิบัติน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.51 ซึ่งแสดงว่าทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กที่ได้รับการสงเคราะห์ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาในภาพรวมเกี่ยวกับการร่วมกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กมีค่าเฉลี่ยระดับการปฏิบัติเท่ากับ 3.65 ซึ่งแสดงว่ามีการปฏิบัติในระดับมาก โดยเฉพาะเรื่องทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กเฉพาะรายที่สำคัญหรือมีความรุนแรง (ตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
ด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพเกี่ยวกับ
การร่วมกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็ก

การร่วมกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็ก	ระดับการปฏิบัติงาน					\bar{X}	S.D.	การแปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กเฉพาะรายที่สำคัญหรือมีความรุนแรง	30.9 (75)	35.8 (87)	21.4 (52)	6.6 (16)	5.3 (13)	3.80	1.11	มาก

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

การร่วมกำหนดแนวทาง การคุ้มครองเด็ก	ระดับการปฏิบัติงาน					\bar{X}	S.D.	การ แปล ผล
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อ กำหนดแนวทางการคุ้มครอง เด็กในขั้นตอนการวินิจฉัย กำหนดวิธีการสงเคราะห์ หรือ คุ้มครองสวัสดิภาพที่เหมาะสม กับเด็กแต่ละราย	23.5 (57)	42.8 (104)	22.6 (55)	7.0 (17)	4.1 (10)	3.74	1.02	มาก
ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อ กำหนดแนวทางการคุ้มครอง เด็กในขั้นตอนการนำข้อมูลเพื่อ นำมาใช้ในการสืบค้นข้อเท็จจริง	21.8 (53)	39.1 (95)	25.5 (62)	9.1 (22)	4.5 (11)	3.64	1.05	มาก
ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อ กำหนดแนวทางการคุ้มครอง เด็กในขั้นตอนการวิเคราะห์ สาเหตุที่ทำให้เด็กมีสภาวะ ผิดปกติ	17.3 (42)	44.4 (108)	25.5 (62)	7.0 (17)	5.8 (14)	3.60	1.03	มาก
ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อ กำหนดแนวทางการคุ้มครอง เด็กที่ได้รับการคุ้มครอง สวัสดิภาพ	21.4 (52)	37.4 (91)	25.1 (61)	10.7 (26)	5.3 (13)	3.58	1.10	มาก
ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อ กำหนดแนวทางการคุ้มครอง เด็กที่ได้รับการสงเคราะห์	18.9 (46)	35.8 (87)	28.8 (70)	10.7 (26)	5.8 (14)	3.51	1.09	มาก
รวม						3.65	0.96	มาก

2.2.3 ผลการศึกษาที่สะท้อนต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเกี่ยวกับการติดตามผลการคุ้มครองเด็ก

- เครือข่ายสหวิชาชีพในจังหวัดได้ช่วยติดตามผลการคุ้มครองเด็ก พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 35.4 มีการปฏิบัติระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 27.6 มีการปฏิบัติระดับมาก ร้อยละ 17.7 มีการปฏิบัติระดับน้อย ร้อยละ 11.5 มีการปฏิบัติระดับมากที่สุด และร้อยละ 7.8 มีการปฏิบัติระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 ซึ่งแสดงว่าเครือข่ายสหวิชาชีพในจังหวัดได้ช่วยติดตามผลการคุ้มครองเด็กในระดับปานกลาง

- ทีมสหวิชาชีพมีการนำเสนอผลการติดตามการคุ้มครองเด็ก และปัญหาอุปสรรคต่อคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 36.6 มีการปฏิบัติงานระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 29.9 มีการปฏิบัติระดับมาก ร้อยละ 15.6 มีการปฏิบัติระดับน้อย ร้อยละ 9.9 มีการปฏิบัติระดับมากที่สุด และร้อยละ 8.6 มีการปฏิบัติระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 ซึ่งแสดงว่าทีมสหวิชาชีพมีการนำเสนอผลการติดตามการคุ้มครองเด็ก และปัญหาอุปสรรคต่อคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดในระดับปานกลาง

- การประชุมทีมสหวิชาชีพมีการติดตามผลการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็กของทีมสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 38.7 มีการปฏิบัติระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 25.1 มีการปฏิบัติงานระดับมาก ร้อยละ 19.8 มีการปฏิบัติระดับน้อย ร้อยละ 10.3 มีการปฏิบัติระดับมากที่สุด และร้อยละ 6.2 มีการปฏิบัติระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 ซึ่งแสดงว่าการประชุมทีมสหวิชาชีพมีการติดตามผลการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็กของทีมสหวิชาชีพในระดับปานกลาง

- การประชุมทีมสหวิชาชีพมีการติดตามผลเด็กที่ได้รับการช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 43.6 มีการปฏิบัติระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 25.5 มีการปฏิบัติระดับมาก ร้อยละ 15.6 มีการปฏิบัติระดับน้อย ร้อยละ 8.2 มีการปฏิบัติระดับมากที่สุด และร้อยละ 7.0 มีการปฏิบัติระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12 แสดงว่าสหวิชาชีพมีการติดตามผลเด็กที่ได้รับการช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาในภาพรวมจากเกี่ยวกับการติดตามผลการคุ้มครองเด็กมีค่าเฉลี่ยระดับการปฏิบัติเท่ากับ 3.14 ซึ่งแสดงว่ามีการปฏิบัติในระดับปานกลาง โดยเฉพาะเรื่องเครือข่ายสหวิชาชีพในจังหวัดได้ช่วยติดตามผลการคุ้มครองเด็ก (ตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.10

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
 จำแนกตามทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้าน
 การปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพเกี่ยวกับ
 การติดตามผลการคุ้มครองเด็ก

การติดตามผล การคุ้มครองเด็ก	ระดับการปฏิบัติงาน					\bar{X}	S.D.	การ แปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
เครือข่ายสหวิชาชีพใน จังหวัดได้ช่วยติดตาม ผลการคุ้มครองเด็ก	11.5 (28)	27.6 (67)	35.4 (86)	17.7 (43)	7.8 (19)	3.17	1.09	ปาน กลาง
ทีมสหวิชาชีพมีการนำเสนอ ผลการติดตามการคุ้มครอง เด็ก และปัญหาอุปสรรคต่อ คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก จังหวัด	9.9 (24)	29.9 (71)	36.6 (89)	15.6 (38)	8.6 (21)	3.16	1.08	ปาน กลาง
การประชุมทีมสหวิชาชีพมี การติดตามผลการปฏิบัติ งานคุ้มครองเด็กของทีม สหวิชาชีพ	10.3 (25)	25.1 (61)	38.7 (94)	19.8 (48)	6.2 (15)	3.13	1.04	ปาน กลาง
สหวิชาชีพมีการติดตามผล เด็กที่ได้รับการช่วยเหลือ อย่างต่อเนื่อง	8.2 (20)	25.5 (62)	43.6 (106)	15.6 (38)	7.0 (17)	3.12	1.00	ปาน กลาง
รวม						3.14	0.96	ปาน กลาง

สรุปภาพรวมผลการศึกษาทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

ผลการศึกษาทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 แสดงว่ามีการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพในระดับมาก และเมื่อลำดับค่าเฉลี่ยด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ พบว่าการร่วมกันกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็ก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 ซึ่งอยู่ในระดับมาก การประชุมปรึกษาหารือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.45 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และการติดตามผลการคุ้มครองเด็กมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.14 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.11)

ตารางที่ 4.11

ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามทัศนคติ

ต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

ด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

การปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
- การกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็ก	3.65	0.96	มาก
- การประชุมปรึกษาหารือ	3.45	0.93	มาก
- การติดตามผลการคุ้มครองเด็ก	3.14	0.96	ปานกลาง
รวม	3.41	0.95	มาก

สรุปภาพรวมผลการศึกษาทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

ผลการศึกษาทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่าทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในภาพรวม มีค่าเฉลี่ย 3.65 แสดงว่ามีลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพอยู่ในระดับมาก ด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพในภาพรวม มีค่าเฉลี่ย 3.89 แสดงว่ามีการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมาก โดยการประสานงานเพื่อคุ้มครองเด็กมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 แสดงว่ามีการปฏิบัติอยู่ใน

ระดับมาก รองลงมา คือ รูปแบบการประสานงาน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 แสดงว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และการประสานส่งต่อข้อมูลและเด็ก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 แสดงว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก สำหรับด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพในภาพรวม พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 แสดงว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก โดยการร่วมกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กมี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 แสดงว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ การประชุมปรึกษาหารือมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.45 แสดงว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และการติดตามผลการคุ้มครองเด็กมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.14 แสดงว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.12)

ตารางที่ 4.12

ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนก
ตามทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของ
พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ
คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

ลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงาน เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
<u>การประสานงานกับสหวิชาชีพ</u>	3.89	0.65	มาก
- การประสานงานกับสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็ก	3.98	0.72	มาก
- รูปแบบการประสานงาน	3.96	0.54	มาก
- การประสานส่งต่อข้อมูลและเด็ก	3.73	0.68	มาก
<u>การปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ</u>	3.41	0.95	มาก
- การร่วมกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็ก	3.65	0.96	มาก
- การประชุมปรึกษาหารือ	3.45	0.93	มาก
- การติดตามผลการคุ้มครองเด็ก	3.14	0.96	ปานกลาง
รวม	3.65	0.80	มาก

ส่วนที่ 3 ระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

การศึกษาคั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในด้านนโยบาย ด้านการบริหาร และด้านการปฏิบัติงาน ซึ่งทั้ง 3 ด้านนี้มีความเกี่ยวข้อง และสัมพันธ์กัน เพื่อไปสู่การแก้ไขปัญหาอุปสรรค และการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ โดยผลการศึกษาในแต่ละด้านปรากฏดังนี้

3.1 การศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในด้านนโยบาย

การศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ผู้ศึกษาได้ศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านนโยบายซึ่งเกี่ยวกับนโยบายหน่วยงานและนโยบายคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด ผลการศึกษปรากฏดังนี้

3.1.1 ผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเกี่ยวกับนโยบายหน่วยงาน

- การไม่มีหน่วยงานกลางในจังหวัดทำให้การปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่คล่องตัว พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 34.2 มีปัญหาอุปสรรคระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 33.7 มีปัญหาอุปสรรคระดับมากที่สุด ร้อยละ 18.9 มีปัญหาอุปสรรคระดับปานกลาง ร้อยละ 10.7 มีปัญหาอุปสรรคระดับน้อย และร้อยละ 2.5 มีปัญหาอุปสรรคระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องการไม่มีหน่วยงานกลางในจังหวัดทำให้การปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่คล่องตัวในระดับมาก

- การที่หน่วยงานแต่ละวิชาชีพไม่ได้กำหนดนโยบายการคุ้มครองเด็กที่ชัดเจนให้มีผลกระทบต่อกรปฏิบัติงานของสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 48.6 มีปัญหาอุปสรรคระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 23.9 มีปัญหาอุปสรรคระดับปานกลาง ร้อยละ 18.5 มีปัญหาอุปสรรคระดับมากที่สุด ร้อยละ 6.2 มีปัญหาอุปสรรคระดับน้อย และร้อยละ 2.9 มีปัญหาอุปสรรคระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องหน่วยงาน

แต่ละวิชาชีพไม่ได้กำหนดนโยบายการคุ้มครองเด็กที่ชัดเจนทำให้มีผลกระทบต่อการทำงานของสหวิชาชีพในระดับมาก

- หน่วยงานแต่ละวิชาชีพไม่มีนโยบายส่งเสริมการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 39.5 มีปัญหาอุปสรรคระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 25.5 มีปัญหาอุปสรรคระดับมาก ร้อยละ 20.2 มีปัญหาอุปสรรคระดับน้อย ร้อยละ 7.4 มีปัญหาอุปสรรคระดับมากที่สุดและน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องหน่วยงานแต่ละวิชาชีพไม่มีนโยบายส่งเสริมการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในระดับปานกลาง

- หน่วยงานแต่ละวิชาชีพขาดการจัดทำแผนร่วมกันเพื่อให้มีการจัดประชุมทีมสหวิชาชีพเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 44.0 มีปัญหาอุปสรรคระดับมาก รองลงมาร้อยละ 27.2 มีปัญหาอุปสรรคระดับปานกลาง ร้อยละ 15.6 มีปัญหาอุปสรรคระดับมากที่สุด ร้อยละ 10.7 มีปัญหาอุปสรรคระดับน้อย และร้อยละ 2.5 มีปัญหาอุปสรรคระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องหน่วยงานแต่ละวิชาชีพขาดการจัดทำแผนร่วมกันเพื่อให้มีการจัดประชุมทีมสหวิชาชีพเป็นประจำอย่างต่อเนื่องในระดับมาก

- หน่วยงานแต่ละวิชาชีพขาดการประสานงานด้านนโยบายการปฏิบัติงานสหวิชาชีพระหว่างหน่วยงาน พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 39.1 มีปัญหาอุปสรรคระดับมาก รองลงมาร้อยละ 33.7 มีปัญหาอุปสรรคระดับปานกลาง ร้อยละ 13.6 มีปัญหาอุปสรรคระดับมากที่สุด ร้อยละ 11.5 มีปัญหาอุปสรรคระดับน้อย และร้อยละ 2.1 มีปัญหาอุปสรรคระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องหน่วยงานแต่ละวิชาชีพขาดการประสานงานด้านนโยบายการปฏิบัติงานสหวิชาชีพระหว่างหน่วยงานในระดับมาก

เมื่อพิจารณาในภาพรวม ระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพซึ่งเกี่ยวกับนโยบายหน่วยงาน พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 แสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคระดับมาก โดยเฉพาะเรื่องการไม่มีหน่วยงานกลางในจังหวัดมีปัญหาอุปสรรคระดับมาก ทำให้การปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่คล่องตัว (ตารางที่ 4.13)

ตารางที่ 4.13

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
ด้านนโยบายเกี่ยวกับนโยบายหน่วยงาน

ปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับ นโยบายหน่วยงาน	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	การ แปล ผล
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
การไม่มีหน่วยงานกลางใน จังหวัด ทำให้การปฏิบัติงาน สหวิชาชีพของพนักงาน เจ้าหน้าที่ไม่คล่องตัว	33.7 (82)	34.2 (83)	18.9 (46)	10.7 (26)	2.5 (6)	3.86	1.07	มาก
การที่หน่วยงานแต่ละวิชาชีพ ไม่ได้กำหนดนโยบายการ คุ้มครองเด็กที่ชัดเจน ทำให้ มีผลกระทบต่อการ ปฏิบัติงานของสหวิชาชีพ	18.5 (45)	48.6 (118)	23.9 (58)	6.2 (15)	2.9 (7)	3.73	0.93	มาก
หน่วยงานแต่ละวิชาชีพขาด การจัดทำแผนร่วมกัน เพื่อให้ มีการจัดประชุมที่มสหวิชาชีพ เป็นประจำอย่างต่อเนื่อง	15.6 (38)	44.0 (107)	27.2 (66)	10.7 (26)	2.5 (6)	3.59	0.95	มาก
หน่วยงานแต่ละวิชาชีพ ขาดการประสานงานด้าน นโยบายการปฏิบัติงาน สหวิชาชีพระหว่างหน่วยงาน	13.6 (33)	39.1 (95)	33.7 (82)	11.5 (28)	2.1 (5)	3.50	0.93	มาก
หน่วยงานแต่ละวิชาชีพ ไม่มีนโยบายส่งเสริมการ ปฏิบัติงานสหวิชาชีพ	7.4 (18)	25.5 (62)	39.5 (96)	20.2 (49)	7.4 (18)	3.05	1.02	ปาน กลาง
รวม						3.55	0.75	มาก

3.1.2 ผลการศึกษาในระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเกี่ยวกับนโยบาย คณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด

- กรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดบางท่านยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็ก พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 44.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 27.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง ร้อยละ 15.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด ร้อยละ 11.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย และร้อยละ 2.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดบางท่านยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็กในระดับมาก

- คณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดมีภารกิจหลายด้านทำให้ไม่สามารถเข้าร่วมประชุมได้ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 35.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 29.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง ร้อยละ 19.8 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด ร้อยละ 13.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย และร้อยละ 2.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดมีภารกิจหลายด้านทำให้ไม่สามารถเข้าร่วมประชุมได้ในระดับมาก

- การประชุมคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดมีน้อยครั้งทำให้ไม่สามารถขับเคลื่อนการทำงานคุ้มครองเด็ก พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 37.4 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 29.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 15.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ร้อยละ 14.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และร้อยละ 3.3 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องการประชุมคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดมีน้อยครั้งทำให้ไม่สามารถขับเคลื่อนการทำงานคุ้มครองเด็กในระดับปานกลาง

- การตั้งคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดเพื่อปฏิบัติงานแทนคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดทำให้นโยบายการคุ้มครองเด็กไม่ได้ถูกนำไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจัง พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 36.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 27.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 21.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ร้อยละ 13.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และร้อยละ 1.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องการตั้งคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดเพื่อ

ปฏิบัติงานแทนคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดทำให้นโยบายการคุ้มครองเด็กไม่ได้ถูกนำไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจังในระดับปานกลาง

- คณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดไม่มีการกำหนดแผนการคุ้มครองเด็กอย่างชัดเจน พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 35.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 25.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 21.4 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ร้อยละ 11.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และร้อยละ 6.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดไม่มีการกำหนดแผนการคุ้มครองเด็กอย่างชัดเจนในระดับปานกลาง

- จำนวนกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดที่กำหนดไว้ในกฎหมายคุ้มครองเด็กมีมากเกินไป ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการจัดประชุมคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 35.4 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 23.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 23.5 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ร้อยละ 11.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และร้อยละ 6.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.10 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องจำนวนกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดที่กำหนดไว้ในกฎหมายคุ้มครองเด็กมีมากเกินไปทำให้เป็นอุปสรรคต่อการจัดประชุมคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดในระดับปานกลาง

- คณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดไม่มีนโยบายส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติงาน คุ้มครองเด็กของสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 29.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย รองลงมาร้อยละ 28.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง ร้อยละ 23.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 13.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด และร้อยละ 6.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.79 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดไม่มีนโยบายส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็กของสหวิชาชีพในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาในภาพรวมเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคในด้านนโยบายคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดมีค่าเฉลี่ยระดับปัญหาอุปสรรคเท่ากับ 3.26 แสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง โดยเฉพาะเรื่องกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดบางท่านยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็กมีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก (ตารางที่ 4.14)

ตารางที่ 4.14

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
 จำแนกตามระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงาน
 สหวิชาชีพด้านนโยบายเกี่ยวกับนโยบาย
 คณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด

ปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับ นโยบายคณะกรรมการ คุ้มครองเด็กจังหวัด	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	การ แปล ผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
กรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด บางท่านยังขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน สหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็ก	15.2 (37)	44.0 (107)	27.6 (67)	11.1 (27)	2.1 (5)	3.59	0.94	มาก
คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก จังหวัดมีภารกิจหลายด้านทำ ให้ไม่สามารถเข้าร่วมประชุมได้	19.8 (48)	35.0 (85)	29.6 (72)	13.6 (33)	2.1 (5)	3.56	1.02	มาก
การประชุมคณะกรรมการ คุ้มครองเด็กจังหวัดมีน้อยครั้ง ทำให้ไม่สามารถขับเคลื่อน การทำงานคุ้มครองเด็ก	14.0 (34)	29.6 (72)	37.4 (91)	15.6 (38)	3.3 (8)	3.35	1.01	ปาน กลาง
การตั้งคณะกรรมการคุ้มครอง เด็กจังหวัดเพื่อปฏิบัติงานแทน คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก จังหวัด ทำให้นโยบาย การคุ้มครองเด็กไม่ได้ถูกนำไป สู่การปฏิบัติอย่างจริงจัง	13.6 (33)	27.6 (67)	36.2 (88)	21.0 (51)	1.6 (4)	3.30	1.00	ปาน กลาง
คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก จังหวัดไม่มีการกำหนดแผน การคุ้มครองเด็กอย่างชัดเจน	11.1 (27)	25.9 (63)	35.0 (85)	21.4 (52)	6.6 (16)	3.13	1.08	ปาน กลาง

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับ นโยบายคณะกรรมการ คุ้มครองเด็กจังหวัด	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	การ แปล ผล
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
จำนวนกรรมการคุ้มครองเด็ก จังหวัดที่กำหนดไว้ในกฎหมาย คุ้มครองเด็กมีมากเกินไป ทำให้ เป็นอุปสรรคต่อการจัดประชุม คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก จังหวัด	11.1 (27)	23.9 (58)	35.4 (86)	23.5 (57)	6.2 (15)	3.10	1.07	ปาน กลาง
คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก จังหวัดไม่มีนโยบายส่งเสริม สนับสนุนการปฏิบัติงาน คุ้มครองเด็กของสาขาชีพ	6.2 (15)	23.0 (56)	28.0 (68)	29.2 (71)	13.6 (33)	2.79	1.12	ปาน กลาง
รวม						3.26	0.72	ปาน กลาง

สรุปภาพรวมผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสาขาชีพของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในด้านนโยบาย

ผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสาขาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในด้านนโยบาย พบว่าปัญหาอุปสรรคโดยรวมมี
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคด้านนโยบายในระดับมาก และเมื่อ
ลำดับค่าเฉลี่ยพบว่าปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับนโยบายหน่วยงานมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 ซึ่งแสดงว่า
มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมาปัญหาอุปสรรคด้านนโยบายคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก
จังหวัด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 ซึ่งแสดงว่าปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.15)

ตารางที่ 4.15

ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับ

ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

ในดำนนโยบาย

ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ ด้านนโยบาย	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
- นโยบายหน่วยงาน	3.55	0.75	มาก
- นโยบายคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด	3.26	0.72	ปานกลาง
รวม	3.40	0.73	มาก

3.2 การศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในด้านการบริหาร

การศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในด้านการบริหาร ผู้ศึกษาได้ศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเกี่ยวกับข้อจำกัดของทีมสหวิชาชีพ และการติดตามประเมินผลผลการศึกษาปรากฏดังนี้

3.2.1 ผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคด้านการบริหารซึ่งเกี่ยวกับข้อจำกัดของทีมสหวิชาชีพ

- การปฏิบัติงานสหวิชาชีพมีข้อจำกัดเกี่ยวกับงบประมาณ พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 34.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 26.3 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง ร้อยละ 23.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด ร้อยละ 13.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยและร้อยละ 2.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในเรื่องการปฏิบัติงานสหวิชาชีพมีข้อจำกัดเกี่ยวกับงบประมาณในระดับมาก

- ผู้บริหารแต่ละหน่วยงานยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านสหวิชาชีพ คิดว่าเป็นการทำงานให้กับหน่วยงานอื่น พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 28.0 มี

ปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด ร้อยละ 27.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 23.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง ร้อยละ 16.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย และร้อยละ 4.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องผู้บริหารแต่ละหน่วยงานยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านสหวิชาชีพ คิดว่าเป็นการทำงานให้กับหน่วยงานอื่น ในระดับมาก

- การจัดประชุมที่มสวิชาชีพขาดเจ้าหน้าที่เป็นที่จัดงานจัดประชุม พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 31.7 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 29.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง ร้อยละ 16.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ร้อยละ 15.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และร้อยละ 6.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.32 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องการจัดประชุมที่มสวิชาชีพขาดเจ้าหน้าที่เป็นที่จัดงานจัดประชุมในระดับปานกลาง

- การจัดประชุมที่มสวิชาชีพมีข้อจำกัดเกี่ยวกับสถานที่สำหรับจัดประชุม พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 32.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 27.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ร้อยละ 21.4 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 10.3 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด และร้อยละ 9.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.91 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องการจัดประชุมที่มสวิชาชีพมีข้อจำกัดเกี่ยวกับสถานที่สำหรับจัดประชุม ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาในภาพรวมเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคในด้านการบริหารเกี่ยวกับข้อจำกัดของที่มสวิชาชีพ มีค่าเฉลี่ยระดับปัญหาเท่ากับ 3.37 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง โดยเฉพาะเรื่องข้อจำกัดเกี่ยวกับงบประมาณมีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก (ตารางที่ 4.16)

ตารางที่ 4.16

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
ด้านการบริหารเกี่ยวกับข้อจำกัดของทีมสหวิชาชีพ

ปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับ ข้อจำกัดของทีม สหวิชาชีพ	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	การ แปล ผล
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
การปฏิบัติงานสหวิชาชีพ มีข้อจำกัดเกี่ยวกับ งบประมาณ	23.9 (58)	34.6 (84)	26.3 (64)	13.2 (32)	2.1 (5)	3.65	1.04	มาก
ผู้บริหารแต่ละหน่วยงานยัง ขาดความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้าน สหวิชาชีพ คิดว่าเป็นการ ทำงานให้กับหน่วยงานอื่น	28.0 (70)	27.2 (66)	23.9 (58)	16.0 (39)	4.1 (10)	3.60	1.17	มาก
การจัดประชุมทีมสหวิชาชีพ ขาดเจ้าหน้าที่เป็นทีมงาน จัดประชุม	15.6 (38)	31.7 (77)	29.2 (71)	16.9 (41)	6.6 (16)	3.32	1.12	ปาน กลาง
การจัดประชุมทีมสหวิชาชีพ มีข้อจำกัดเกี่ยวกับสถานที่ สำหรับจัดประชุม	9.1 (22)	21.4 (52)	32.1 (78)	27.2 (66)	10.3 (25)	2.91	1.12	ปาน กลาง
รวม						3.37	0.86	ปาน กลาง

3.2.2 ผลการศึกษาในระดับปัญหาอุปสรรคด้านการบริหารเกี่ยวกับการติดตามประเมินผล

- ผู้บริหารแต่ละหน่วยงานไม่มีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานของ
สหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 36.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 25.9
มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง ร้อยละ 19.8 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด ร้อยละ 16.0

มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย และร้อยละ 2.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องผู้บริหารแต่ละหน่วยงานไม่มีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานของสหวิชาชีพในระดับมาก

- คณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดไม่มีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานของสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 30.5 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 30.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 19.8 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด ร้อยละ 17.3 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย และร้อยละ 2.5 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดไม่มีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานของสหวิชาชีพในระดับมาก

- คณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดมีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานของสหวิชาชีพแต่ไม่ได้นำปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะไปสู่การพัฒนาและปรับปรุงแก้ไข พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 34.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 29.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 18.5 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด ร้อยละ 15.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย และร้อยละ 2.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดมีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานของสหวิชาชีพ แต่ไม่ได้นำปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะไปสู่การพัฒนาและปรับปรุงแก้ไขในระดับมาก

- ผู้บริหารแต่ละหน่วยงานมีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานของสหวิชาชีพ แต่ไม่ได้นำปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะไปสู่การพัฒนาและปรับปรุงแก้ไข พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 35.8 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 34.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง ร้อยละ 14.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุดและระดับน้อย และร้อยละ 1.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องผู้บริหารแต่ละหน่วยงานมีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานของสหวิชาชีพ แต่ไม่ได้นำปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะไปสู่การพัฒนาและปรับปรุงแก้ไขในระดับมาก

เมื่อพิจารณาในภาพรวมเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคในด้านการติดตามประเมินผล มีค่าเฉลี่ยระดับปัญหาเท่ากับ 3.49 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก โดยเฉพาะเรื่องผู้บริหารแต่ละหน่วยงานไม่มีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานของสหวิชาชีพมีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก (ตารางที่ 4.17)

ตารางที่ 4.17

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
ด้านการบริหารเกี่ยวกับการติดตามประเมินผล

ปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับการ ติดตามประเมินผล	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	การ แปล ผล
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
ผู้บริหารแต่ละหน่วยงานไม่มี การติดตามประเมินผลการ ปฏิบัติงานของสหวิชาชีพ	19.8 (48)	36.2 (88)	25.9 (63)	16.0 (39)	2.1 (5)	3.55	1.04	มาก
คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก จังหวัดไม่มีการติดตาม ประเมินผลการปฏิบัติงาน ของสหวิชาชีพ	19.8 (48)	30.0 (73)	30.5 (74)	17.3 (42)	2.5 (6)	3.47	1.06	มาก
คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก จังหวัดมีการติดตาม ประเมินผลการปฏิบัติงาน ของสหวิชาชีพ แต่ไม่ได้นำ ปัญหาอุปสรรคและ ข้อเสนอแนะไปสู่การพัฒนา และปรับปรุงแก้ไข	18.5 (45)	29.6 (72)	34.2 (83)	15.6 (38)	2.1 (5)	3.46	1.03	มาก
ผู้บริหารแต่ละหน่วยงานมี การติดตามประเมินผลการ ปฏิบัติงานของสหวิชาชีพ แต่ไม่ได้นำปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะไปสู่การ พัฒนาและปรับปรุงแก้ไข	14.0 (34)	35.8 (87)	34.6 (84)	14.0 (34)	1.6 (4)	3.46	0.95	มาก
รวม						3.49	0.87	มาก

สรุปภาพรวมผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในด้านการบริหาร

ผลการศึกษภาพรวมระดับปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในด้านการบริหาร พบว่าปัญหาอุปสรรคโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.43 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคด้านการบริหารโดยรวมในระดับมาก และเมื่อลำดับค่าเฉลี่ยปัญหาอุปสรรคด้านการบริหาร ซึ่งเกี่ยวกับการติดตามประเมินผล มีค่าเฉลี่ยระดับปัญหาอุปสรรคเท่ากับ 3.49 แสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมาปัญหาอุปสรรคด้านการบริหารเกี่ยวกับข้อจำกัดของทีมสหวิชาชีพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.37 แสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.18)

ตารางที่ 4.18

ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับ
ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
ด้านการบริหาร

ปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงาน สหวิชาชีพด้านการบริหาร	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
- การติดตามประเมินผล	3.49	0.87	มาก
- ข้อจำกัดของทีมสหวิชาชีพ	3.37	0.72	ปานกลาง
รวม	3.43	0.79	มาก

3.3 การศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในด้านการปฏิบัติงาน

การศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในด้านการปฏิบัติงาน ผู้ศึกษาได้ศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเกี่ยวกับการประสานงานกับสหวิชาชีพ และการปฏิบัติงานร่วมกันของทีมสหวิชาชีพ ซึ่งผลการศึกษาปรากฏดังนี้

3.3.1 ผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับการประสานงานกับสหวิชาชีพ

- สหวิชาชีพไม่มีการกำหนดแนวทางการประสานงานการคุ้มครองเด็กระหว่างกันที่ชัดเจน พบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 34.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 32.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 19.8 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ร้อยละ 9.5 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และร้อยละ 4.5 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องสหวิชาชีพไม่มีการกำหนดแนวทางการประสานงานการคุ้มครองเด็กระหว่างกันที่ชัดเจนในระดับปานกลาง

- สหวิชาชีพไม่มีการกำหนดวิธีการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็กร่วมกันเพื่อให้เกิดการประสานงานที่สอดคล้องกัน พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 39.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 24.3 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 23.0 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ร้อยละ 10.3 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และร้อยละ 3.3 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.15 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องสหวิชาชีพไม่มีการกำหนดวิธีการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็กร่วมกันเพื่อให้เกิดการประสานงานที่สอดคล้องกันในระดับปานกลาง

- กรณีการประสานงานส่งต่อข้อมูลของเด็ก ยังประสบปัญหาอุปสรรคด้านความร่วมมือจากสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 36.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมาร้อยละ 27.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ร้อยละ 22.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 9.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และร้อยละ 3.7 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.07 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรค กรณีการประสานงานส่งต่อข้อมูลของเด็กยังประสบปัญหาอุปสรรคด้านความร่วมมือจากสหวิชาชีพในระดับปานกลาง

- กรณีการประสานงานส่งเด็กเข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาล ไม่ได้รับการอำนวยความสะดวกจากสหวิชาชีพในหน่วยงานดังกล่าว พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 33.7 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย รองลงมาร้อยละ 30.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง ร้อยละ 18.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด ร้อยละ 12.3 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก และร้อยละ 4.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.52 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรค กรณีการประสานงานส่งเด็กเข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาล ไม่ได้รับการอำนวยความสะดวกจากสหวิชาชีพในหน่วยงานดังกล่าวในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาในภาพรวมเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคในด้านการประสานงานมีค่าเฉลี่ยระดับปัญหาเท่ากับ 2.99 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง โดยเฉพาะเรื่องสหวิชาชีพไม่มีการกำหนดแนวทางการประสานงานการคุ้มครองเด็กระหว่างกันที่ชัดเจนมีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.19)

ตารางที่ 4.19
จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
ด้านการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการประสานงาน
กับสหวิชาชีพ

ปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับ การประสานงานกับ สหวิชาชีพ	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	การ แปล ผล
	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
สหวิชาชีพ ไม่มีการกำหนด แนวทางการประสานงาน การคุ้มครองเด็กระหว่างกัน ที่ชัดเจน	9.5 (23)	32.1 (78)	34.2 (83)	19.8 (48)	4.5 (11)	3.22	1.01	ปาน กลาง
สหวิชาชีพไม่มีการกำหนด วิธีการปฏิบัติงานคุ้มครอง เด็กร่วมกันเพื่อให้เกิดการ ประสานงานที่สอดคล้องกัน	10.3 (25)	24.3 (59)	39.1 (95)	23.0 (56)	3.3 (8)	3.15	0.99	ปาน กลาง
กรณีการประสานงานส่งต่อ ข้อมูลของเด็ก ยังประสบ ปัญหาอุปสรรคด้าน ความร่วมมือจากสหวิชาชีพ	9.9 (24)	22.6 (55)	36.2 (88)	27.6 (67)	3.7 (9)	3.07	1.02	ปาน กลาง
กรณีการประสานงานส่ง เด็กเข้ารับการตรวจรักษาที่ โรงพยาบาล ไม่ได้รับการ อำนวยความสะดวกจาก สหวิชาชีพในหน่วยงาน ดังกล่าว	4.9 (12)	12.3 (30)	30.9 (75)	33.7 (82)	18.1 (44)	2.52	1.07	น้อย
รวม						2.99	0.82	ปาน กลาง

3.3.2 ผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคในด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

- การประชุมทีมสหวิชาชีพยังขาดบางวิชาชีพเข้าร่วมประชุมซึ่งส่งผลต่อมุมมองการคุ้มครองเด็กยังไม่รอบด้าน พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 33.7 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 30.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 17.3 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ร้อยละ 14.8 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และร้อยละ 3.3 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องการประชุมทีมสหวิชาชีพยังขาดบางวิชาชีพเข้าร่วมประชุมซึ่งส่งผลต่อมุมมองการคุ้มครองเด็กยังไม่รอบด้านในระดับปานกลาง

- สหวิชาชีพขาดการกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละวิชาชีพที่ชัดเจนในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็ก พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 34.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 29.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 20.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ร้อยละ 11.5 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และร้อยละ 4.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.23 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง มีปัญหาอุปสรรคในเรื่องสหวิชาชีพขาดการกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละวิชาชีพที่ชัดเจนในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็กในระดับปานกลาง

- แนวคิดที่แตกต่างกันของสหวิชาชีพเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานร่วมกันของทีมสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 37.9 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 28.8 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 23.5 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ร้อยละ 5.8 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และร้อยละ 4.1 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.08 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องแนวคิดที่แตกต่างกันของสหวิชาชีพเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานร่วมกันเป็นทีมสหวิชาชีพในระดับปานกลาง

- ทัศนคติที่แตกต่างกันของสหวิชาชีพเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานร่วมกันของทีมสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 35.8 มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 29.2 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ร้อยละ 22.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อย ร้อยละ 6.6 มีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด และร้อยละ 5.8 มีปัญหาอุปสรรคในระดับน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.08 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในเรื่องทัศนคติที่แตกต่างกันของสหวิชาชีพเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานร่วมกันเป็นทีมสหวิชาชีพในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาในภาพรวมเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคในด้านการปฏิบัติงานร่วมกันของทีมสหวิชาชีพมีค่าเฉลี่ยระดับปัญหาอุปสรรคเท่ากับ 3.19 แสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับ

ปานกลาง โดยเฉพาะเรื่องการประชุมทีมสหวิชาชีพยังขาดบางวิชาชีพเข้าร่วมประชุมซึ่งส่งผลต่อมุมมองการคุ้มครองเด็กยังไม่รอบด้าน มีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.20)

ตารางที่ 4.20

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

จำแนกตามระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ

ด้านการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน

ร่วมกับทีมสหวิชาชีพ

ปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ	ระดับปัญหาอุปสรรค					\bar{X}	S.D.	การแปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
การประชุมทีมสหวิชาชีพยังขาดบางวิชาชีพเข้าร่วมประชุมซึ่งส่งผลต่อมุมมองการคุ้มครองเด็กยังไม่รอบด้าน	14.8 (36)	30.9 (75)	33.7 (82)	17.3 (42)	3.3 (8)	3.36	1.03	ปานกลาง
สหวิชาชีพขาดการกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละวิชาชีพที่ชัดเจนในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็ก	11.5 (28)	29.6 (72)	34.2 (83)	20.6 (50)	4.1 (10)	3.23	1.03	ปานกลาง
แนวคิดที่แตกต่างกันของสหวิชาชีพเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานร่วมกันเป็นทีมสหวิชาชีพ	5.8 (14)	28.8 (70)	37.9 (92)	23.5 (57)	4.1 (10)	3.08	0.95	ปานกลาง
ทัศนคติที่แตกต่างกันของสหวิชาชีพเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานร่วมกันเป็นทีมสหวิชาชีพ	6.6 (16)	29.2 (71)	35.8 (87)	22.6 (55)	5.8 (14)	3.08	1.00	ปานกลาง
รวม						3.19	0.84	ปานกลาง

สรุปภาพรวมผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในด้านการปฏิบัติงาน

ผลการศึกษาภาพรวมระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในด้านการปฏิบัติงาน พบว่าปัญหา
อุปสรรคโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.09 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคด้านการปฏิบัติงาน
ในระดับปานกลาง และเมื่อลำดับค่าเฉลี่ยปัญหาอุปสรรคด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ
มีค่าเฉลี่ยระดับปัญหาอุปสรรคเท่ากับ 3.19 แสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง และ
ปัญหาอุปสรรคด้านการประสานงานมีค่าเฉลี่ยระดับปัญหาอุปสรรคเท่ากับ 2.99 แสดงว่ามีปัญหา
อุปสรรคในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.21)

ตารางที่ 4.21

ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับ
ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
ด้านการปฏิบัติงาน

ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ ด้านการปฏิบัติงาน	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
- การปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ	3.19	0.84	ปานกลาง
- การประสานงานกับสหวิชาชีพ	2.99	0.82	ปานกลาง
รวม	3.09	0.83	ปานกลาง

สรุปภาพรวมผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของ
พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ผลการศึกษาภาพรวมระดับปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่าปัญหาอุปสรรคโดยรวมมีค่าเฉลี่ย
เท่ากับ 3.31 ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพโดยรวมใน
ระดับปานกลาง และเมื่อลำดับค่าเฉลี่ย พบว่าปัญหาอุปสรรคด้านการบริหารในภาพรวม มี
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.43 ซึ่งแสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก โดยปัญหาอุปสรรคซึ่งเกี่ยวกับ

การติดตามประเมินผลมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 ซึ่งแสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมา ปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับข้อจำกัดของทีมสหวิชาชีพ มีค่าเฉลี่ยระดับปัญหาอุปสรรคเท่ากับ 3.37 แสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง สำหรับปัญหาอุปสรรคด้านนโยบายภาพรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 ซึ่งแสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก โดยปัญหาอุปสรรคซึ่งเกี่ยวกับด้านนโยบายหน่วยงาน มีค่าเฉลี่ยระดับปัญหาอุปสรรคเท่ากับ 3.55 แสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก รองลงมา ปัญหาอุปสรรคซึ่งเกี่ยวกับนโยบายคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 แสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง และปัญหาอุปสรรคในด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.09 ซึ่งแสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง โดยปัญหาอุปสรรคด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.19 แสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง สำหรับปัญหาอุปสรรคในด้านการประสานงานมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.99 แสดงว่ามีปัญหาอุปสรรคในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.22)

ตารางที่ 4.22

ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับ
ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงาน เจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
<u>ด้านการบริหาร</u>	3.43	0.79	มาก
- การติดตามประเมินผล	3.49	0.87	มาก
- ข้อจำกัดของทีมสหวิชาชีพ	3.37	0.72	ปานกลาง
<u>ด้านนโยบาย</u>	3.40	0.73	มาก
- นโยบายหน่วยงาน	3.55	0.75	มาก
- นโยบายคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด	3.26	0.72	ปานกลาง
<u>ด้านการปฏิบัติงาน</u>	3.09	0.83	ปานกลาง
- การปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ	3.19	0.84	ปานกลาง
- การประสานงานกับสหวิชาชีพ	2.99	0.82	ปานกลาง
รวม	3.31	0.78	ปานกลาง

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของ
พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ใช้แบบสอบถามประเภทปลายเปิด เพื่อให้มีการแสดงความคิดเห็นโดยอิสระเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามได้ให้ข้อเสนอแนะจำนวน 130 ชุด ซึ่งผู้ศึกษาได้นำมาวิเคราะห์ จัดหมวดหมู่ประเภทเดียวกัน ลำดับความสำคัญมากน้อยของความคิดเห็น และแยกประเด็นของข้อเสนอแนะในด้านนโยบาย การบริหาร และการปฏิบัติงาน ซึ่งผลการศึกษาปรากฏ ดังนี้

4.1 ข้อเสนอแนะด้านนโยบาย

กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 72.72 เห็นว่าหน่วยงานภาครัฐควรกำหนดนโยบายที่ชัดเจนให้มีศูนย์ประสานงานหรือหน่วยงานกลางในแต่ละจังหวัด เพื่อเป็นหน่วยงานในการประสานงาน การปฏิบัติงานร่วมกันของทีมสหวิชาชีพ และให้มีความคล่องตัว รวดเร็วในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็ก ร้อยละ 18.18 เห็นว่าควรมีนโยบายส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติงานสหวิชาชีพตามเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก และร้อยละ 9.09 คณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดควรมีความชัดเจนในบทบาทหน้าที่ซึ่งกำหนดในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและมีการขับเคลื่อนนโยบายการคุ้มครองเด็กไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจังและเป็นระบบ (ตารางที่ 4.23)

4.2 ข้อเสนอแนะด้านการบริหาร

กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 20.15 ผู้บริหารควรได้รับการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ เรื่องการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก และควรส่งเสริมสนับสนุนพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็ก ร้อยละ 19.34 ควรพัฒนาพนักงานเจ้าหน้าที่อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจ และทักษะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ และกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก และให้มีการศึกษาดูงานในหน่วยงานที่เป็นแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็ก ร้อยละ 17.05 ควรมีการสนับสนุนงบประมาณ เบี้ยประชุม และค่าตอบแทนในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ ร้อยละ 10.07 ควรส่งเสริมสนับสนุนให้

พนักงานเจ้าหน้าที่แต่ละวิชาชีพในกระทรวงอื่นๆ นอกจากกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เข้าร่วมการปฏิบัติงานสหวิชาชีพให้มากขึ้น รวมทั้งกำหนดแนวทางวิธีปฏิบัติให้วิชาชีพพนักงาน และตำรวจเข้าร่วมปฏิบัติงานในบางกรณี เพื่อความปลอดภัยของพนักงานเจ้าหน้าที่ ร้อยละ 10.07 ควรกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้มีบทบาทหน้าที่หลักในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็ก เพื่อให้มีความชำนาญเฉพาะด้านในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็กอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการสร้างขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าว ร้อยละ 9.30 ควรเพิ่มบุคลากรเพื่อช่วยพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็ก รวมทั้งสร้างเครือข่ายสหวิชาชีพในชุมชน ได้แก่ ผู้นำชุมชน องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีการฝึกอบรมให้มีความรู้ความเข้าใจการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ และกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในเบื้องต้น ร้อยละ 5.42 ควรมีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานสหวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง และติดตามผลหลังจากพนักงานเจ้าหน้าที่ผ่านการอบรม และได้ปฏิบัติงานมาระยะหนึ่งแล้ว ร้อยละ 4.65 ผู้บริหารแต่ละหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ควรร่วมกันกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็กเพื่อให้วิชาชีพต่างๆ มีการเชื่อมโยงการทำงานอย่างเป็นระบบ และร้อยละ 3.87 ควรขยายบ้านพักเด็กและครอบครัวให้ครบ 75 จังหวัด และให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติงานบ้านพักเด็กและครอบครัวเข้าร่วมเป็นผู้ช่วยเหลือคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด เนื่องจากปฏิบัติงานในหน่วยงานที่มีบทบาทหลักการรับแจ้งเหตุ และช่วยเหลือคุ้มครองเด็ก (ตารางที่ 4.23)

4.3 ข้อเสนอแนะด้านการปฏิบัติงาน

กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 42.55 ที่มสหวิชาชีพควรมีการประชุมอย่างต่อเนื่องเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสานการณ์การทำงาน สร้างขวัญกำลังใจ และความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็ก ร้อยละ 42.55 ควรมีการประชุมพนักงานเจ้าหน้าที่ และวิชาชีพต่างๆ ในแต่ละจังหวัด โดยมีเจ้าหน้าที่จากส่วนกลางที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเข้าร่วมประชุมด้วย เพื่อร่วมกันพัฒนาระบบ และแนวทางการปฏิบัติงานสหวิชาชีพที่ชัดเจนและเหมาะสมในแต่ละจังหวัด ร้อยละ 14.89 พนักงานเจ้าหน้าที่ และวิชาชีพต่างๆ ในแต่ละจังหวัดควรมีความตระหนักถึงหน้าที่ความรับผิดชอบ และพัฒนาที่มสหวิชาชีพให้มีความเข้มแข็ง เพื่อร่วมกันคุ้มครองเด็กในพื้นที่ของตน (ตารางที่ 4.23)

ตารางที่ 4.23

จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
<u>ด้านนโยบาย</u>		
- หน่วยงานภาครัฐควรกำหนดนโยบายที่ชัดเจนให้มีศูนย์ประสานงานหรือหน่วยงานกลางในแต่ละจังหวัดในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ	16	72.73
- หน่วยงานภาครัฐควรมีนโยบายส่งเสริมสนับสนุนให้มีการปฏิบัติงานสหวิชาชีพตามเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก	4	18.18
- คณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดควรมีความชัดเจนในบทบาทหน้าที่ซึ่งกำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก และมีการขับเคลื่อนนโยบายการคุ้มครองเด็กไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจัง และเป็นระบบ	2	9.09
รวม	22	100.00
<u>ด้านการบริหาร</u>		
- ผู้บริหารควรได้รับการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ เรื่องการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและควรส่งเสริมสนับสนุนพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็ก	26	20.16
- ควรพัฒนาพนักงานเจ้าหน้าที่อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจ และ ทักษะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพและกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก จัดให้มีการศึกษาดูงานในหน่วยงานที่เป็นแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็ก	25	19.38
- ควรมีการสนับสนุนงบประมาณ เบี้ยประชุม และค่าตอบแทนในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ	22	17.05
- ควรส่งเสริมสนับสนุนให้พนักงานเจ้าหน้าที่แต่ละวิชาชีพในกระทรวงอื่นๆ นอกจากกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เข้าร่วมการปฏิบัติงานสหวิชาชีพให้มากขึ้น รวมทั้งกำหนดแนวทางวิธีปฏิบัติให้วิชาชีพนักกฎหมาย และตำรวจเข้าร่วมปฏิบัติงานในบางกรณี เพื่อความปลอดภัยของพนักงานเจ้าหน้าที่	13	10.08

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
- ควรกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้มีบทบาทหน้าที่หลักในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็ก เพื่อให้มีความชำนาญเฉพาะด้านในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการสร้างขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าว	13	10.08
- ควรเพิ่มบุคลากรเพื่อช่วยพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็ก รวมทั้งสร้างเครือข่ายสหวิชาชีพในชุมชน ได้แก่ ผู้นำชุมชน องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีการฝึกอบรมให้มีความรู้ความเข้าใจ การปฏิบัติงานสหวิชาชีพ และกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในเบื้องต้น	12	9.30
- ควรมีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานสหวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง และติดตามผลหลังจากพนักงานเจ้าหน้าที่ผ่านการอบรม และได้ปฏิบัติงานมาระยะหนึ่งแล้ว	7	5.43
- ผู้บริหารแต่ละหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ควรมีการร่วมกันกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็กเพื่อให้วิชาชีพต่างๆ มีการเชื่อมโยงการทำงานอย่างเป็นระบบ	6	4.65
- ควรขยายบ้านพักเด็กและครอบครัวให้ครบ 75 จังหวัด และให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติงานที่บ้านพักเด็กและครอบครัวร่วมเป็นผู้ช่วยเหลือ nạnการคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด เนื่องจากปฏิบัติงานในหน่วยงานที่มีบทบาทหลักการรับแจ้งเหตุ และช่วยเหลือคุ้มครองเด็ก	5	3.87
รวม	129	100
<u>ด้านการปฏิบัติงาน</u>		
- ทีมสหวิชาชีพควรมีการประชุม และการสัมมนาเชิงปฏิบัติการอย่างต่อเนื่องเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสพการณ์การทำงาน สร้างขวัญกำลังใจและความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็ก	20	42.55

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
- ควรมีการประชุมพนักงานเจ้าหน้าที่และวิชาชีพต่างๆ ในแต่ละจังหวัด โดยมีเจ้าหน้าที่จากส่วนกลางที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเข้าร่วมประชุมด้วย เพื่อร่วมกันพัฒนาระบบ และแนวทางการปฏิบัติงานสหวิชาชีพที่ชัดเจน และมีความเหมาะสมในแต่ละจังหวัด	20	42.55
- พนักงานเจ้าหน้าที่ และวิชาชีพสาขาต่างๆ ในแต่ละจังหวัด ควรมีความตระหนักถึงหน้าที่ความรับผิดชอบ และพัฒนาทีมสหวิชาชีพให้มีความเข้มแข็ง เพื่อร่วมกันคุ้มครองเด็กในพื้นที่ของตน	7	14.90
รวม	47	100.00

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร ผู้ศึกษาได้นำตัวแปรต้นซึ่งเป็นข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง หน่วยงาน ระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็ก และประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างกับตัวแปรตาม คือ ทักษะต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ และระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 โดยผู้ศึกษาได้เสนอผลการศึกษาเฉพาะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างกับทักษะต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพที่มีความแตกต่างกัน และข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพที่มีความแตกต่างกัน เพื่อนำผลการศึกษาที่มีความแตกต่างกันมาประกอบการวิเคราะห์ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ต่อไป ซึ่งผลการศึกษาปรากฏดังนี้

5.1 การศึกษาความแตกต่างระหว่างหน่วยงานที่ปฏิบัติกับทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงาน สหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ด้านการ ประสานงานกับสหวิชาชีพ

ผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างหน่วยงานที่ปฏิบัติกับการประสานงานกับสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่บ้านพักเด็กและครอบครัว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.005 สูงกว่ากลุ่มผู้ปฏิบัติงานที่สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด ที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.818 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างหน่วยงานที่ปฏิบัติกับการประสานงานกับสหวิชาชีพ โดยใช้สถิติ t-test พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p= 0.028^*$) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งปฏิบัติงานในหน่วยงานที่แตกต่างกันมีการประสานงานกับสหวิชาชีพที่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.24)

ตารางที่ 4.24

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างหน่วยงาน
ที่ปฏิบัติกับทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
ด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ

หน่วยงาน	N	\bar{X}	S.D.	t	p
สำนักงานพัฒนาสังคมและ ความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด	192	3.818	0.546	2.21	0.028*
บ้านพักเด็กและครอบครัว	51	4.005	0.507		
รวม	243				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2 การศึกษาความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กกับทัศนคติต่อการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546
ด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ

ผลการศึกษา โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กกับการประสานงานกับสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 11-15 ปี มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.018 รองลงมาคือกลุ่มที่ปฏิบัติงาน 21 ปีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.882 กลุ่มที่ปฏิบัติงาน 6-10 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.855 กลุ่มที่ปฏิบัติงาน 1-5 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.792 และกลุ่มที่ปฏิบัติงาน 16-20 ปี มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดเท่ากับ 3.563 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กกับการประสานงานกับสหวิชาชีพ โดยใช้สถิติ F-test พบว่ามีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = 0.042^*$) ซึ่งแสดงว่าระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กที่แตกต่างกันมีการประสานงานกับสหวิชาชีพที่แตกต่างกัน เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) พบว่าไม่มีความแตกต่างรายคู่ (ตารางที่ 4.25) (ตารางที่ 4.26) และ (ตารางที่ 4.27)

ตารางที่ 4.25

จำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระยะเวลา
การปฏิบัติงานด้านเด็กกับทัศนคติต่อการปฏิบัติงาน
สหวิชาชีพด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ

ระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็ก	N	\bar{X}	S.D.
1 - 5 ปี	87	3.792	0.589
6 - 10 ปี	80	3.855	0.500
11 - 15 ปี	57	4.018	0.457
16 - 20 ปี	12	3.563	0.752
21 ปี ขึ้นไป	7	3.882	0.314
รวม	243	3.857	0.542

ตารางที่ 4.26

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
ระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กกับทักษะ
ต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้าน
การประสานงานกับสหวิชาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	2.887	4	0.721	2.515	0.042*
ภายในกลุ่ม	68.300	238	0.287		
รวม	71.187	242			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.27

การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ระหว่างระยะเวลา
การปฏิบัติงานด้านเด็กกับทักษะต่อลักษณะการปฏิบัติงาน
สหวิชาชีพด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ

ระยะเวลาการ ปฏิบัติงานด้านเด็ก	\bar{x}	1-5 ปี	6-10 ปี	11-15 ปี	16-20 ปี	21 ปี ขึ้นไป
1-5 ปี	3.792	0.000	0.063	0.226	0.228	0.090
6-10 ปี	3.855		0.000	0.162	0.292	0.026
11-15 ปี	4.018			0.000	0.454	0.136
16-20 ปี	3.563				0.000	0.318
21 ปี ขึ้นไป	3.882					0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.3 การศึกษาความแตกต่างระหว่างประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ

ผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับการประสานงานกับสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งมีประสพการณ์การทำงาน 21 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.294 รองลงมาคือกลุ่มซึ่งมีประสพการณ์การทำงาน 11-15 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.123 กลุ่มซึ่งมีประสพการณ์การทำงาน 6 -10 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.944 กลุ่มซึ่งมีประสพการณ์การทำงาน 1- 5 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.808 และกลุ่มซึ่งมีประสพการณ์การทำงาน 16 - 20 ปี มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดเท่ากับ 2.686 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับการประสานงานกับสหวิชาชีพ โดยสถิติ F-test พบว่ามีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = 0.001^*$) แสดงว่าประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพที่แตกต่างกันมีการประสานงานกับสหวิชาชีพที่แตกต่างกัน เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) พบว่ามีความแตกต่างรายคู่ในกลุ่มที่มีประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพ 16-20 ปี กับกลุ่มซึ่งมีประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพ 21 ปี ขึ้นไป 11-15 ปี 6 -10 ปี และ 1- 5 ปี โดยกลุ่มที่มีประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพ 21 ปี ขึ้นไป 11-15 ปี 6 -10 ปี และ 1- 5 ปี มีค่าเฉลี่ยการประสานงานกับสหวิชาชีพสูงกว่ากลุ่มที่มีประสพการณ์ การทำงานสหวิชาชีพ 16-20 ปี (ตารางที่ 4.28) (ตารางที่ 4.29) และ (ตารางที่ 4.30)

ตารางที่ 4.28

จำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ

ประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพ	N	\bar{X}	S.D.
1-5 ปี	159	3.808	0.536
6-10 ปี	59	3.944	0.460
11-15 ปี	20	4.123	0.529
16-20 ปี	3	2.686	0.803
21 ปี ขึ้นไป	2	4.294	0.166
รวม	243	3.857	0.542

ตารางที่ 4.29
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
ระหว่างประสบการณ์การทำงานสาขาอาชีพกับทัศนคติต่อ
ลักษณะการปฏิบัติงานสาขาชีพด้าน
การประสานงานกับสาขาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	6.733	4	1.683	6.215	0.000*
ภายในกลุ่ม	64.454	238	0.270		
รวม	71.187	242			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.30
การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ระหว่าง
ประสบการณ์การทำงานสาขาชีพกับทัศนคติต่อลักษณะ
การปฏิบัติงานสาขาชีพด้านการประสานงาน
กับสาขาชีพ

ประสบการณ์การทำงานสาขาชีพ	\bar{X}	1-5 ปี	6-10 ปี	11-15 ปี	16-20 ปี	21 ปี ขึ้นไป
1-5 ปี	3.808	.000	0.135	0.314	1.122*	0.485
6-10 ปี	3.944		0.000	0.179	1.257*	0.349
11-15 ปี	4.123			0.000	1.437*	0.170
16-20 ปี	2.686				0.000	1.607*
21 ปี ขึ้นไป	4.294					0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปผลการศึกษาความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในภาพรวมพบว่ากลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีประสบการณ์การทำงาน 21 ปีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.080 รองลงมาคือกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-15 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.929 กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 6-10 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.797 กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 1-5 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.611 และกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 16-20 ปี มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดเท่ากับ 2.591 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในภาพรวม โดยใช้สถิติ F-test พบว่ามีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = 0.001^*$) แสดงว่าประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพที่ต่างกันมีทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพแตกต่างกัน และเมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) พบว่า มีความแตกต่างรายคู่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพ 16-20 ปี กับกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-15 ปี และ 6-10 ปี โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-15 ปี และ 6-10 ปี มีค่าเฉลี่ยระดับการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในภาพรวมสูงกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 16-20 ปี (ตารางที่ 4.31) (ตารางที่ 4.32) และ (ตารางที่ 4.33)

ตารางที่ 4.31

จำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพ	N	\bar{X}	S.D.
1-5 ปี	159	3.611	0.623
6-10 ปี	59	3.797	0.545
11-15 ปี	20	3.929	0.671
16-20 ปี	3	2.591	0.896
21 ปี ขึ้นไป	2	4.080	0.752
รวม	243	3.673	0.630

ตารางที่ 4.32
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
ระหว่างประสบการณ์การทำงานสวิชาชีพกับทัศนคติต่อลักษณะ
การปฏิบัติงานสวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	6.680	4	1.670	4.442	0.001*
ภายในกลุ่ม	89.461	238	0.375		
รวม	96.141	242			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.33
การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ระหว่าง
ประสบการณ์การทำงานสวิชาชีพกับทัศนคติต่อลักษณะ
การปฏิบัติงานสวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

ประสบการณ์การทำงานสวิชาชีพ	\bar{X}	1-5 ปี	6-10 ปี	11-15 ปี	16-20 ปี	21 ปี ขึ้นไป
1-5 ปี	3.611	0.000	0.186	0.317	1.019	0.469
6-10 ปี	3.797		0.000	0.131	1.206*	0.282
11-15 ปี	3.929			0.000	1.337*	0.151
16-20 ปี	2.591				0.000	1.489
21 ปี ขึ้นไป	4.080					0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.4 การศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ด้านการบริหาร

ผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการบริหาร พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.602 สูงกว่ากลุ่มเพศหญิงซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.394 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านการบริหาร โดยใช้สถิติ t-test พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = 0.041^*$) แสดงว่าเพศที่แตกต่างกันมีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการบริหารที่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.34)

ตารางที่ 4.34

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับระดับปัญหาอุปสรรค
การปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการบริหาร

เพศ	N	\bar{X}	S.D.	t	p
ชาย	45	3.602	0.560	2.08	0.041*
หญิง	198	3.394	0.778		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.5 การศึกษาความแตกต่างระหว่างระยะเวลาที่ปฏิบัติด้านเด็กกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ด้านการปฏิบัติงาน

ผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านการปฏิบัติงาน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติงาน 16-20 ปี มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.427 รองลงมาคือกลุ่มที่ปฏิบัติงาน 1-5 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.186 กลุ่มที่ปฏิบัติงาน 6-10 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.131 กลุ่มที่ปฏิบัติงาน 11-15 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.850 กลุ่มที่ปฏิบัติงาน 21 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดเท่ากับ 2.892 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบ

ความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กกับระดับปัญหาอุปสรรคด้านการปฏิบัติงาน โดยใช้สถิติ F-test พบว่า มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = 0.042^*$) แสดงว่าระยะเวลาการปฏิบัติงานที่แตกต่างกันมีระดับปัญหาอุปสรรคด้านการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) พบว่าไม่มีความแตกต่างรายคู่ (ตารางที่ 4.35) (ตารางที่ 4.36) และ (ตารางที่ 4.37)

ตารางที่ 4.35

จำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระยะเวลา
การปฏิบัติงานกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงาน
สหวิชาชีพด้านการปฏิบัติงาน

ระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็ก	N	\bar{X}	S.D.
1-5 ปี	87	3.186	0.722
6-10 ปี	80	3.131	0.756
11-15 ปี	57	2.850	0.737
16-20 ปี	12	3.427	0.999
21 ปี ขึ้นไป	7	2.892	1.076
รวม	243	3.093	0.772

ตารางที่ 4.36

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
ระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กกับระดับปัญหา
อุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการปฏิบัติงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	5.843	4	1.460	2.511	0.042*
ภายในกลุ่ม	138.440	238	0.581		
รวม	144.284	242			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.37

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ระหว่าง
ระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กกับระดับปัญหาอุปสรรค
การปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการปฏิบัติงาน

ระยะเวลาการ ปฏิบัติงานด้านเด็ก	\bar{X}	1-5 ปี	6-10 ปี	11-15 ปี	16-20 ปี	21 ปี ขึ้นไป
1-5 ปี	3.186	0.000	0.055	0.335	0.240	0.293
6-10 ปี	3.131		0.000	0.280	0.295	0.238
11-15 ปี	2.850			0.000	0.576	0.042
16-20 ปี	3.427				0.000	0.534
21 ปี ขึ้นไป	2.892					0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปผลการศึกษาความแตกต่างระหว่างระยะเวลาที่ปฏิบัติงานด้านเด็กกับระดับ
ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครอง
เด็ก พ.ศ.2546

ผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลา
การปฏิบัติงานด้านเด็กกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในภาพรวม พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติงานกลุ่มที่
ปฏิบัติงาน 16-20 ปี มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.642 รองลงมาคือกลุ่มที่ปฏิบัติงาน 1-5 ปี มีค่าเฉลี่ย
เท่ากับ 3.372 กลุ่มที่ปฏิบัติงาน 6-10 ปีมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.342 กลุ่มที่ปฏิบัติงาน 11-15 ปี มี
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.158 และกลุ่มที่ปฏิบัติงาน 21 ปี ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดเท่ากับ 2.989 เมื่อทำ
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลา
การปฏิบัติงานด้านเด็กกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในภาพรวม โดยใช้สถิติ
F-test พบว่ามีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = 0.040^*$) ซึ่งแสดงว่าระยะเวลา
การปฏิบัติงานที่ต่างกันมีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในภาพรวมแตกต่างกัน
และจากการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) พบว่าไม่มีความแตกต่างรายคู่ (ตารางที่
4.38) (ตารางที่ 4.39) และ (ตารางที่ 4.40)

ตารางที่ 4.38
 จำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างระยะเวลา
 การปฏิบัติงานด้านเด็กกับระดับปัญหาอุปสรรค
 การปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่
 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

ระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็ก	N	\bar{X}	S.D.
1-5 ปี	87	3.372	0.566
6-10 ปี	80	3.342	0.624
11-15 ปี	57	3.158	0.605
16-20 ปี	12	3.642	0.642
21 ปีขึ้นไป	7	2.989	0.916
รวม	243	3.314	0.617

ตารางที่ 4.39
 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
 ระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กกับระดับปัญหาอุปสรรค
 การปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่
 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	3.771	4	0.943	2.536	0.040*
ภายในกลุ่ม	88.487	238	0.371		
รวม	92.259	242			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.40

การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ระหว่างระยะเวลา
การปฏิบัติงานด้านเด็กกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงาน
สหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ
คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

ระยะเวลาการ ปฏิบัติงานด้านเด็ก	\bar{X}	1-5 ปี	6-10 ปี	11-15 ปี	16-20 ปี	21 ปี ขึ้นไป
1-5 ปี	3.372	0.000	0.029	0.213	0.270	0.382
6-10 ปี	3.342		0.000	0.183	0.300	0.352
11-15 ปี	3.158			0.000	0.484	0.168
16-20 ปี	3.642				0.000	0.653
21 ปี ขึ้นไป	2.989					0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.6 การศึกษาความแตกต่างระหว่างประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรค
ในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.
2546 ด้านนโยบาย

ผลการศึกษา โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสพการณ์
การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านนโยบาย พบว่า
กลุ่มตัวอย่างที่มีประสพการณ์การทำงาน 16-20 ปี มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 4.000 รองลงมากลุ่มที่
ประสพการณ์การทำงาน 1-5 ปี ค่าเฉลี่ย 3.438 กลุ่มที่มีประสพการณ์การทำงาน 6-10 ปี
ค่าเฉลี่ย 3.334 กลุ่มที่มีประสพการณ์การทำงาน 11-15 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.100 และกลุ่มที่มี
ประสพการณ์การทำงาน 21 ปี ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด 2.375 และเมื่อทำการวิเคราะห์
ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสพการณ์การทำงาน
สหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านนโยบาย โดยใช้สถิติ F-test
พบว่ามีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = 0.008^*$) แสดงว่าประสพการณ์
การทำงานสหวิชาชีพที่ต่างกันมีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านนโยบาย

แตกต่างกัน และเมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) พบว่า ไม่มีความแตกต่างรายคู่ (ตารางที่ 4.41) (ตารางที่ 4.42) และ (ตารางที่ 4.43)

ตารางที่ 4.41

จำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างประสบการณ์
การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรค
การปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านนโยบาย

ประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพ	N	\bar{X}	S.D.
1-5 ปี	159	3.438	0.562
6-10 ปี	59	3.334	0.701
11-15 ปี	20	3.100	0.785
16-20 ปี	3	4.000	0.363
21 ปี ขึ้นไป	2	2.375	0.883
รวม	243	3.383	0.632

ตารางที่ 4.42

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
ระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับ
ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
ด้านนโยบาย

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	5.397	4	1.349	3.518	0.008*
ภายในกลุ่ม	91.271	238	0.383		
รวม	96.668	242			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.43
การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ระหว่าง
ประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหา
อุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านนโยบาย

ประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพ	\bar{X}	1-5 ปี	6-10 ปี	11-15 ปี	16-20 ปี	21 ปี ขึ้นไป
1-5 ปี	3.438	0.000	0.103	0.338	0.561	1.063
6-10 ปี	3.334		0.000	0.234	0.665	0.959
11-15 ปี	3.100			0.000	0.900	0.725
16-20 ปี	4.000				0.000	1.625
21 ปี ขึ้นไป	2.375					0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.7 การศึกษาความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 กับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการบริหาร

ผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการบริหาร พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงาน 16-20 ปี มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3.791 รองลงมาคือกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 1-5 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.485 กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 6-10 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.440 กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-15 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.050 กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 21 ปี ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด 2.375 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการบริหาร โดยใช้สถิติ F-test พบว่า มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = 0.027^*$) แสดงว่าประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพที่ต่างกัน มีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการบริหารแตกต่างกัน และจากการเปรียบเทียบ

ความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) พบว่าไม่มีความแตกต่างรายคู่ (ตารางที่ 4.44) (ตารางที่ 4.45) และ (ตารางที่ 4.46)

ตารางที่ 4.44

จำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างประสบการณ์
การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรค
การปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการบริหาร

ประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพ	N	\bar{X}	S.D.
1-5 ปี	159	3.485	0.726
6-10 ปี	59	3.440	0.718
11-15 ปี	20	3.050	0.799
16-20 ปี	3	3.791	0.520
21 ปี ขึ้นไป	2	2.375	1.591
รวม	243	3.433	0.745

ตารางที่ 4.45

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
ระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหา
อุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการบริหาร

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	5.992	4	1.498	2.771	0.027*
ภายในกลุ่ม	128.639	238	0.540		
รวม	134.632	242			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.46

การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ระหว่างประสบการณ์

การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงาน

สหวิชาชีพด้านการบริหาร

ประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพ	\bar{X}	1-5 ปี	6-10 ปี	11-15 ปี	16-20 ปี	21 ปีขึ้นไป
1-5 ปี	3.485	0.000	0.044	0.435	0.306	1.110
6-10 ปี	3.440		0.000	0.390	0.351	1.065
11-15 ปี	3.050			0.000	0.741	0.675
16-20 ปี	3.791				0.000	1.416
21 ปีขึ้นไป	2.375					0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.8 การศึกษาความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ด้านการปฏิบัติงาน

ผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการปฏิบัติงาน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงาน 16-20 ปี มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 4.458 รองลงมาคือกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 1-5 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.155 กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 6-10 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.021 กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-15 ปี มีค่าเฉลี่ย 2.668 และกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 21 ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด 2.437 และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการปฏิบัติงาน โดยใช้สถิติ F-test พบว่า มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = 0.000^*$) แสดงว่าประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพที่ต่างกันมีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านการปฏิบัติงานแตกต่างกัน และจากการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) พบว่า มีความแตกต่างรายคู่ในกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 16- 20 ปี กับกลุ่มที่มีประสบการณ์

การทำงาน 11-15 ปี และกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 21 ปี ขึ้นไป โดยกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 16- 20 ปี มีค่าเฉลี่ยระดับปัญหาอุปสรรคสูงกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-15 ปี และกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 21 ปี ขึ้นไป (ตารางที่ 4.47) (ตารางที่ 4.48) และ (ตารางที่ 4.49)

ตารางที่ 4.47

จำนวน ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างประสบการณ์
การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงาน
สหวิชาชีพด้านการปฏิบัติงาน

ประสบการณ์	N	\bar{X}	S.D.
1-5 ปี	159	3.155	0.699
6-10 ปี	59	3.021	0.819
11-15 ปี	20	2.668	0.854
16-20 ปี	3	4.458	0.439
21 ปี ขึ้นไป	2	2.437	1.679
รวม	243	3.093	0.772

ตารางที่ 4.48

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
ระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับ
ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
ด้านการปฏิบัติงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	10.980	4	2.745	4.900	0.000*
ภายในกลุ่ม	133.304	238	0.560		
รวม	144.284	242			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.49
การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ระหว่าง
ประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหา
อุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
ด้านการปฏิบัติงาน

ประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพ	\bar{x}	1-5 ปี	6-10 ปี	11-15 ปี	16-20 ปี	21 ปี ขึ้นไป
1-5 ปี	3.155	0.000	0.134	0.486	1.302	0.718
6-10 ปี	3.021		0.000	0.352	1.437	0.583
11-15 ปี	2.668			0.000	1.789*	0.231
16-20 ปี	4.458				0.000	2.020*
21 ปี ขึ้นไป	2.437					0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปผลการศึกษาความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ผลการศึกษา โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในภาพรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงาน 16 - 20 ปี มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 4.071 รองลงมาคือกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 1 - 5 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.370 กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 6 - 10 ปี มีค่าเฉลี่ย 3.275 กลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 11-15 ปี มีค่าเฉลี่ย 2.962 และกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงาน 21 ปี ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด 2.293 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในภาพรวม โดยใช้สถิติ F-test พบว่ามีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p=0.001^*$) ซึ่งแสดงว่าประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพที่ต่างกันมีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในภาพรวมแตกต่างกัน และจากการเปรียบเทียบความแตกต่าง

รายคู่ (Scheffe) พบว่าไม่มีความแตกต่างรายคู่ (ตารางที่ 4.50) (ตารางที่ 4.51) และ (ตารางที่ 4.52)

ตารางที่ 4.50

ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างประสบการณ์การทำงาน
สหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ
ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ
คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพ	N	\bar{X}	S.D.
1-5 ปี	159	3.370	0.559
6-10 ปี	59	3.275	0.652
11-15 ปี	20	2.962	0.722
16-20 ปี	3	4.071	0.128
21 ปี ขึ้นไป	2	2.392	1.313
รวม	243	3.314	0.617

ตารางที่ 4.51

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
ระหว่างประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพกับระดับ
ปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของ
พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ
คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	6.490	4	1.622	4.502	0.001*
ภายในกลุ่ม	85.768	238	0.360		
รวม	92.259	242			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.52

การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ระหว่าง
 ประสิทธิภาพการทำงานสหวิชาชีพกับระดับปัญหาอุปสรรค
 การปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่
 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

ประสิทธิภาพการทำงานสหวิชาชีพ	\bar{X}	1-5 ปี	6-10 ปี	11-15 ปี	16-20 ปี	21 ปี ขึ้นไป
1-5 ปี	3.370	0.000	0.095	0.408	0.700	0.977
6-10 ปี	3.275		0.000	0.312	0.796	0.882
11-15 ปี	2.962			0.000	1.108	0.569
16-20 ปี	4.071				0.000	1.678
21 ปี ขึ้นไป	2.392					0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปผลการศึกษาความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปกับทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ และระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

ผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปกับทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งปฏิบัติงานในหน่วยงานต่างกันและกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กต่างกันมีการประสานงานกับสหวิชาชีพที่ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างซึ่งมีประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพต่างกันมีการประสานงานกับสหวิชาชีพที่แตกต่างกัน และมีลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในภาพรวมที่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.53)

ผลการศึกษาโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปกับระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่าเพศที่ต่างกันมีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการบริหารที่ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างซึ่งมีระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กต่างกันมีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านการปฏิบัติงานและระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพใน

ภาพรวมที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพต่างก็มีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านนโยบาย การบริหาร และการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน และกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์การทำงานสหวิชาชีพต่างก็มีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในภาพรวมที่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.53)

ตารางที่ 4.53

สรุปภาพรวมการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไป
กับทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพและระดับปัญหาอุปสรรค
การปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546

ตัวแปร	ทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงาน สหวิชาชีพ			ระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงาน สหวิชาชีพ			
	การประสาน งานกับ สหวิชาชีพ	การปฏิบัติ งานร่วมกับ ทีมสหวิชาชีพ	รวม	ด้าน นโยบาย	ด้านการ บริหาร	ด้านการ ปฏิบัติ งาน	รวม
เพศ	t=0.66 p=0.51	t= 0.27 p=0.787	t=0.48 p=0.631	t=1.44 p=0.151	t= 2.08 p=0.041*	t= .92 p=0.358	t=1.55 p=0.123
อายุ	F= 1.010 p=0.388	F=0.895 p=0.444	F= 1.123 p=0.340	F=0.533 p=0.659	F=0.787 p=0.501	F=0.335 p= 0.800	F=0.426 p=0.734
การศึกษา	t= 1.53 p= 0.126	t=0.30 p= 0.765	t=0.91 p=0.364	t=1.57 p=0.188	t=1.09 p=0.275	t=1.58 p=0.116	t=1.63 p=0.104
ตำแหน่ง	F=1.030 p= 0.400	F=0.298 p=0.913	F=0.472 p=0.796	F=0.356 p=0.877	F=0.556 p=0.733	F=0.401 p=0.847	F=0.154 p=0.978
หน่วยงาน	t=2.21 p=0.028*	t=0.04 p=0.927	t=1.01 p=0.312	t=0.24 p=0.809	t=0.05 p=0.964	t=0.17 p=0.862	t=0.18 p=0.861
ระยะเวลา การปฏิบัติงาน ด้านเด็ก	F=2.515 p=0.042*	F=1.027 p=0.393	F=1.811 p=0.127	F=2.342 p=0.055	F=1.527 p=0.194	F=2.511 p=0.042*	F=2.536 p=0.040*

ตารางที่ 4.53 (ต่อ)

ตัวแปร	ทักษะต่อลักษณะการปฏิบัติงาน สหวิชาชีพ			ระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงาน สหวิชาชีพ			
	การประสาน งานกับ สหวิชาชีพ	การปฏิบัติ งานร่วมกับ ทีมสหวิชาชีพ	รวม	ด้าน นโยบาย	ด้านการ บริหาร	ด้านการ ปฏิบัติ งาน	รวม
ประสพการณ์ การทำงาน สหวิชาชีพ	F=6.215 p=0.000*	F=2.338 p=0.056	F=4.442 p=0.001*	F=3.518 p=0.008*	F=2.771 p=0.027*	F=4.900 p=0.000*	F=4.502 p=0.001*

หมายเหตุ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ส่วนที่ 6 การอภิปรายผลการศึกษา

ผลการศึกษา เรื่อง “แนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546” ทำให้ทราบถึงทักษะต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ และการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ และทำให้ทราบถึงระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในด้านนโยบาย การบริหาร และการปฏิบัติงาน โดยผลการศึกษาได้ปรากฏข้อมูลที่เป็นประเด็นสำคัญในการนำมาอภิปรายผลการศึกษา ดังต่อไปนี้

6.1 การศึกษาข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กและประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพ

ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็ก และประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็ก 1-5 ปี และมีประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพ 1-5 ปี เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ที่มีจำนวนมากที่สุด โดยสอดคล้องกับระยะเวลาการประกาศใช้กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก ซึ่งได้มีการประกาศใช้เป็นเวลา 5 ปี นับตั้งแต่วันที่ 2 ตุลาคม 2546

6.2 การศึกษาทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ผลการศึกษาทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในระดับมาก โดยด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ และการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับมาก ซึ่งผลการศึกษาในแต่ละประเด็นที่นำมาอภิปรายผลซึ่งเกี่ยวกับด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ และการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ ปรากฏดังนี้

ผลการศึกษาด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพซึ่งเกี่ยวกับการประสานงานกับสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็ก พบว่า การประสานงานกับสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็กที่กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติสูงสุด คือ การประสานงานขอความร่วมมือจากสหวิชาชีพ ได้แก่ แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ครู ในกรณีสหวิชาชีพดังกล่าวได้รับเด็กที่ถูกทารุณกรรม หรือเจ็บป่วยเนื่องจากการเลี้ยงดูโดยมิชอบไว้รักษาพยาบาลหรือดูแล ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 42 กำหนดวิธีการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กรณีที่น่าเชื่อว่าการทารุณกรรมต่อเด็ก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการสืบเสาะและพินิจ โดยการค้นหาและรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและครอบครัวของเด็กแล้วนำมาวิเคราะห์วินิจฉัยตามหลักวิชาการ สังคมสงเคราะห์ แพทย์ จิตวิทยา กฎหมาย และหลักวิชาการอื่นที่เกี่ยวข้อง นอกจากนั้นกฎหมายฉบับนี้กำหนดไว้ในมาตรา 29 ว่ากรณีเด็กถูกทารุณกรรมหรือเจ็บป่วย เนื่องจากการเลี้ยงดูโดยมิชอบ ให้แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ครู รายงานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ ดังนั้นกรณีเด็กถูกทารุณกรรม หรือเด็กเจ็บป่วยจากการเลี้ยงดูโดยมิชอบ พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มีการประสานงานขอความร่วมมือจากสหวิชาชีพ ได้แก่ แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ครู เพื่อให้เด็กได้รับการคุ้มครองเด็กอย่างรอบด้านจากวิชาชีพสาขาต่างๆ ที่มีความชำนาญเฉพาะด้าน

ผลการศึกษาด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพซึ่งเกี่ยวกับรูปแบบการประสานงาน พบว่ารูปแบบการประสานงานกับสหวิชาชีพที่กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติสูงสุด คือ รูปแบบการประสานงานที่ไม่เป็นทางการ โดยใช้การรู้จักคุ้นเคยทำให้การประสานงานสะดวกรวดเร็ว และ

การรู้จักคุ้นเคยกับสหวิชาชีพทำให้การประสานงานสะดวกรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการประสานงาน โดยปาริชาติ จันท์จรัส และคณะ (2540, น. 62) กล่าวถึงรูปแบบการประสานงานแบบไม่เป็นทางการว่า การประสานงานรูปแบบนี้เพื่อลดระเบียบขั้นตอน ซึ่งต้องใช้เวลามากในการดำเนินงานออกไป เช่น การใช้โทรศัพท์ การเขียนจดหมายส่วนตัวแบบไม่เป็นทางการ แต่อาจไม่เหมาะสมกับระเบียบ และไม่ถูกต้องตามขั้นตอนกรณีที่ต้องมีลายลักษณ์อักษรเป็นหลักฐานไว้ นอกจากนี้ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบการประสานงานแบบผสมเป็นอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้มีการปฏิบัติรองลงมาในการประสานงานกับสหวิชาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการประสานงาน ซึ่งปาริชาติ จันท์จรัส และคณะ (2540, น. 62) กล่าวถึงรูปแบบการประสานงานแบบผสม โดยใช้รูปแบบไม่เป็นทางการและแบบเป็นทางการร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญหาความล่าช้าของระเบียบขั้นตอนในสถานการณ์ที่ต้องการความเร่งด่วนในการปฏิบัติงาน วิธีการประสานงานรูปแบบนี้ โดยติดต่อบนแบบไม่เป็นทางการ แล้วจึงทำเรื่องประสานงานแบบเป็นทางการตามมาเพื่อให้เป็นไปตามระเบียบกฎเกณฑ์ที่วางไว้

ผลการศึกษาด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพซึ่งเกี่ยวกับการประสานงานส่งต่อข้อมูลและเด็ก พบว่า การประสานงานส่งต่อข้อมูลและเด็กที่กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติสูงสุด คือ การประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพ เพื่อส่งต่อข้อมูลของเด็กให้กับหน่วยงานที่รับเด็กไว้ในความดูแล ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 42 กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการสืบเสาะและพินิจภายในเวลาไม่เกิน 7 วัน เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง และให้มีการวิเคราะห์วินิจฉัยตามหลักวิชาการสังเคราะห์ แพทย์ จิตวิทยา กฎหมาย เพื่อหาวิธีการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กที่เหมาะสม และส่งข้อมูลเกี่ยวกับเด็กให้กับหน่วยงานที่รับเด็กไว้ในความดูแลเพื่อประกอบการสังเคราะห์ และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก

ทั้งนี้การประสานงานเพื่อส่งต่อข้อมูลของเด็กให้กับหน่วยงานที่รับเด็กไว้ในความดูแลเป็นบทบาทหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีความสำคัญต่อการคุ้มครองเด็ก เนื่องจากข้อมูลของเด็กมีความสำคัญต่อเด็กพนักงานเจ้าหน้าที่ วิชาชีพสาขาต่างๆ และหน่วยงานที่รับเด็กไว้ในความดูแล เพื่อประกอบการพิจารณาให้การสังเคราะห์ และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ต่อไป

ผลการศึกษาด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพซึ่งเกี่ยวกับการกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็ก พบว่า การกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กที่กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติสูงสุด คือ ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กเฉพาะรายที่สำคัญ หรือมีความรุนแรง ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ได้มุ่งเน้นหลักการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ โดยเฉพาะเด็กที่พึงได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ เช่น เด็กถูกทารุณกรรม เด็กถูกเลี้ยงดู

โดยมิชอบ ซึ่งเป็นเด็กที่ได้รับผลกระทบอย่างยิ่งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ พัฒนาการเด็ก และพฤติกรรมของเด็ก ทั้งนี้ได้มีกำหนดวิธีการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กไว้ในหลายมาตราของกฎหมายฉบับนี้ ทั้งในด้านการตรวจรักษาร่างกาย และจิตใจแก่เด็ก การดำเนินการสืบเสาะและพินิจ การดำเนินคดีทางกฎหมายแก่ผู้กระทำผิด ซึ่งจากผลการศึกษาแสดงว่า เมื่อกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กมีผลบังคับใช้ ได้ส่งผลดีต่อเด็กที่ได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพ ทำให้เด็กได้รับการคุ้มครองอย่างรอบด้านจากวิชาชีพที่มีความชำนาญเฉพาะด้านในการปฏิบัติงานร่วมกันของวิชาชีพสาขาต่างๆ เพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กเฉพาะรายที่สำคัญ หรือมีความรุนแรงอย่างไรก็ตามวิชาชีพสาขาต่างๆ ควรกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กร่วมกันเพื่อสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กทุกรายที่ประสบปัญหาตามเจตนารมณ์ของกฎหมายนี้ โดยมีการกำหนดไว้ในมาตรา 22 ว่าการปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใดๆ ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ และไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม

ผลการศึกษาด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพซึ่งเกี่ยวกับการร่วมประชุมปรึกษาหารือกับสหวิชาชีพ พบว่า การร่วมประชุมปรึกษาหารือกับสหวิชาชีพที่กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติสูงสุด คือกรณีผู้ปกครองเด็กไม่ให้ความยินยอม ต้องนำเรื่องเข้าประชุมปรึกษากับวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ และแพทย์ ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 โดยกำหนดไว้สองมาตราของกฎหมายฉบับนี้คือมาตรา 30 วรรคสอง ซึ่งกำหนดวิธีการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก โดยเด็กที่อยู่ในความดูแลของพนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องได้รับการอุปการะเลี้ยงดูและได้รับการศึกษาอย่างเหมาะสม และก่อนที่จะจัดให้เด็กเข้าอยู่ในสถานรับเลี้ยงเด็ก สถานแรกรับ สถานสงเคราะห์ และสถานพัฒนาและฟื้นฟู จะต้องปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ และการแพทย์ก่อน และมาตรา 33 วรรคสองซึ่งกำหนดว่าวิธีการสงเคราะห์เด็กโดยการส่งเด็กเข้ารับการอุปการะในครอบครัวอุปถัมภ์ หรือสถานดูแลเด็ก เช่น สถานรับเลี้ยงเด็ก สถานแรกรับ สถานสงเคราะห์ สถานพัฒนาและฟื้นฟู ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครอง และในกรณีที่ผู้ปกครองไม่ให้ความยินยอมโดยไม่มีเหตุผลอันควร ให้มีการฟังรายงาน และความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ และการแพทย์ก่อน ดังนั้นการที่กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กได้ให้ความสำคัญ โดยให้มีการฟังรายงาน และความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ และการแพทย์ก่อนนั้น เพื่อให้วิชาชีพที่เกี่ยวข้องคือ แพทย์ ซึ่งมีความเชี่ยวชาญทางกายภาพ พฤติกรรมอารมณ์ของเด็ก และนักสังคมสงเคราะห์ ซึ่งเชี่ยวชาญในการค้นหาข้อเท็จจริงครอบครัว และสภาพแวดล้อมของเด็กได้มีการประชุมปรึกษาหารือร่วมกันเพื่อพิจารณาวิธีการให้การสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพที่เหมาะสมกับ

เด็ก และจากผลการศึกษาแสดงว่า กลุ่มตัวอย่างได้มีการนำกฎหมายไปสู่การบังคับใช้ ซึ่งย่อมส่งผลดีต่อเด็กที่ได้รับการสงเคราะห์ และคุ้มครองสวัสดิภาพ โดยเด็กได้รับการคุ้มครองอย่างรอบด้านจากวิชาชีพที่มีความชำนาญเฉพาะด้านในการปฏิบัติงานร่วมกันเป็นทีมสหวิชาชีพ อย่างไรก็ตามวิธีการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กโดยการแยกเด็กออกจากครอบครัวหรือผู้ปกครอง ย่อมส่งผลต่อสภาพจิตใจของเด็ก เนื่องจากเด็กมีความรักความผูกพันกับผู้ปกครอง และญาติพี่น้องในครอบครัว ดังนั้น การแยกเด็กออกจากครอบครัว โดยเฉพาะการส่งเด็กเข้ารับการอุปการะในสถานดูแลเด็ก ควรเป็นวิธีการสุดท้ายในการสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก และควรดำเนินการให้การช่วยเหลือเด็กโดยวิธีการที่เหมาะสมอื่นๆ ก่อน เช่น การให้เด็กได้อยู่กับครอบครัวของญาติพี่น้อง หรือครอบครัวอุปถัมภ์ที่มีความพร้อมและเหมาะสม โดยหน่วยงานภาครัฐให้การช่วยเหลือสิ่งของ และค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูการศึกษาของเด็ก รวมทั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำ และการติดตามผลการเลี้ยงดูเด็ก

ผลการศึกษาด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ ซึ่งเกี่ยวกับการติดตามผลการคุ้มครองเด็ก พบว่าการติดตามผลการคุ้มครองเด็ก กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติได้น้อยที่สุด แต่ประเด็นที่มีการปฏิบัติสูงที่สุดคือ เครือข่ายสหวิชาชีพในจังหวัดได้ช่วยติดตามผลการคุ้มครองเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ที่มุ่งหวังการสร้างเครือข่ายจากประชาชนและครอบครัว โดยกำหนดให้ผู้ใดพบเห็น หรือประสบเหตุการณ์ที่น่าเชื่อว่าจะมีการกระทำทารุณกรรมต่อเด็กให้รีบแจ้ง หรือรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือผู้มีหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ทั้งนี้ การแจ้งหรือรายงานตามมาตรานี้เมื่อได้กระทำโดยสุจริตย่อมได้รับการคุ้มครอง และไม่ต้องรับผิดชอบทั้งทางแพ่ง ทางอาญา หรือทางปกครอง นอกจากนี้ผลการศึกษาสอดคล้องกับการสรุปผลการดำเนินงาน : แบบอย่างที่ดีของจังหวัดในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาระบบคุ้มครองเด็ก โดยได้กล่าวถึงหลายจังหวัดได้มีการสร้างเครือข่ายการทำงานคุ้มครองเด็กในพื้นที่ ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ พะเยา นครศรีธรรมราช หนองคาย ศรีสะเกษ เป็นต้น (สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, สำนักงานเลขานุการคณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติ, 2551, น. 20 - 21) ดังนั้นการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็กในปัจจุบัน เครือข่ายสหวิชาชีพจึงมีบทบาทสำคัญเข้าร่วมทำงานคุ้มครองเด็ก ทั้งนี้เนื่องจากกระแสโลกาภิวัตน์ได้ส่งผลให้ปัญหาเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการเพิ่มจำนวนบุคลากรในการทำงานปกป้องคุ้มครองเด็ก โดยเฉพาะพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และวิชาชีพสาขาต่างๆ ซึ่งปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กต่างมีภารกิจมากมายหลายด้าน นอกจากนี้เครือข่ายสหวิชาชีพ

ย่อมทราบเกี่ยวกับข้อมูลของประชาชนในพื้นที่มากกว่า และมีความสะดวกในการติดตามผลการคุ้มครองเด็กในพื้นที่ ดังนั้นการสร้างภาคีเครือข่ายสหวิชาชีพเพื่อทำงานร่วมกับพนักงานเจ้าหน้าที่ และสหวิชาชีพเพื่อปกป้องคุ้มครองเด็ก หรือติดตามผลการคุ้มครองเด็ก จึงเป็นภารกิจที่สำคัญของผู้ทำงานเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กทั้งในด้านนโยบาย การบริหาร และการปฏิบัติงาน

กล่าวโดยสรุป การอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้าต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ในด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพที่มีระดับการปฏิบัติสูงสุด คือ การประสานงานกับสหวิชาชีพโดยใช้รูปแบบไม่เป็นการ การประสานงานขอความร่วมมือจากสหวิชาชีพ ได้แก่ แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ครู ในกรณีสหวิชาชีพดังกล่าวได้รับเด็กที่ถูกทารุณกรรม หรือเจ็บป่วยเนื่องจากการเลี้ยงดูโดยมิชอบไว้รักษาพยาบาลหรือดูแล การประสานความร่วมมือกับสหวิชาชีพเพื่อส่งต่อข้อมูลของเด็กให้กับหน่วยงานที่รับเด็กไว้ในความดูแล ส่วนด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพที่มีระดับการปฏิบัติสูงสุด คือ กรณีผู้ปกครองเด็กไม่ให้ความยินยอมต้องนำเรื่องเข้าประชุมปรึกษากับวิชาชีพสังคมสงเคราะห์และแพทย์ ทีมสหวิชาชีพมีการประชุมเพื่อกำหนดแนวทางการคุ้มครองเด็กเฉพาะรายที่สำคัญหรือมีความรุนแรง และเครือข่ายสหวิชาชีพในจังหวัดได้ช่วยติดตามผลการคุ้มครองเด็ก ดังนั้นผลการศึกษาลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ในด้านการประสานงานกับสหวิชาชีพ และการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพที่มีระดับการปฏิบัติสูงสุดดังกล่าวเป็นประเด็นที่น่าสนใจ ซึ่งนำไปสู่ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ต่อไป

6.3 การศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในระดับมาก โดยมีปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านนโยบาย และด้านการบริหารในระดับมาก และมีปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการปฏิบัติงานในระดับปานกลาง ซึ่งผลการศึกษาในแต่ละประเด็นที่เกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคในด้านการบริหาร ด้านนโยบาย และการปฏิบัติงาน ปรากฏดังนี้

ผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการบริหารซึ่งเกี่ยวกับการติดตามประเมินผล พบว่าการติดตามประเมินผลที่กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคสูงสุดที่สุด คือ ผู้บริหารแต่ละหน่วยงานไม่มีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานของสหวิชาชีพ ซึ่งแสดงว่า ผู้บริหารแต่ละหน่วยงานไม่ได้ทำหน้าที่ตามกระบวนการบริหารจัดการองค์กร ซึ่งการควบคุมเพื่อติดตามผลการปฏิบัติงานเป็นบทบาทหน้าที่หนึ่งที่สำคัญของผู้บริหารเพื่อได้ทราบถึงปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการนำไปสู่การแก้ไข หรือพัฒนาการปฏิบัติงาน นอกจากนั้นกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กกำหนดให้มีกลไกการคุ้มครองเด็กระดับนโยบาย คือ คณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด (มาตรา 20 (7)) โดยมีผู้บริหารจากส่วนราชการต่างๆ และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งประกอบด้วยวิชาชีพสาขาต่างๆ เข้าร่วมเป็นกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการติดตามประเมินผล ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากฎหมายฉบับนี้ให้ความสำคัญกับการติดตามประเมินผล แต่ผู้บริหารขาดการนำนโยบายเกี่ยวกับการติดตามประเมินผลไปสู่การปฏิบัติ นอกจากนั้นผลการศึกษาปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการบริหารในประเด็นอื่นๆ พบว่าผู้บริหารแต่ละหน่วยงานยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ โดยคิดว่าเป็นการทำงานให้กับหน่วยงานอื่น ดังนั้นการที่ผู้บริหารของแต่ละหน่วยงานยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ จึงเป็นปัญหาอุปสรรคหนึ่งซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อในเรื่องที่ผู้บริหารไม่มีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ นอกจากนั้น ผลการศึกษามีความสอดคล้องกับข้อเสนอแนะการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านการบริหาร โดยกลุ่มตัวอย่างได้ให้ข้อเสนอแนะว่าผู้บริหารควรได้รับการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ และควรส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ รวมทั้งควรมีการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานสหวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง

ผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการบริหารซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อจำกัดของทีมสหวิชาชีพ พบว่า ข้อจำกัดของทีมสหวิชาชีพที่กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคสูงสุดที่สุด คือ การปฏิบัติงานสหวิชาชีพมีข้อจำกัดเกี่ยวกับงบประมาณ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะแนวทางพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านการบริหาร โดยกลุ่มตัวอย่างให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการสนับสนุนงบประมาณ เบี้ยประชุม และค่าตอบแทนการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ นอกจากนั้น ผลการศึกษามีความสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาและขับเคลื่อนงานคุ้มครองเด็กระดับจังหวัด โดยคณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติได้มีการจัดทำแผนปฏิบัติการเกี่ยวกับการผลักดันระบบงบประมาณไปสู่การปฏิบัติ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะในการคุ้มครองเด็ก (สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติ, 2551, น. 6)

ผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านนโยบายซึ่งเกี่ยวกับนโยบายหน่วยงาน พบว่า นโยบายหน่วยงานที่กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคสูงสุด คือ การไม่มีหน่วยงานกลางในจังหวัดทำให้การปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่คล่องตัว ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านนโยบาย โดยกลุ่มตัวอย่างได้ให้ข้อเสนอแนะว่าหน่วยงานภาครัฐควรกำหนดนโยบายที่ชัดเจนให้มีศูนย์ประสานงาน หรือหน่วยงานกลางในแต่ละจังหวัดในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ นอกจากนี้ผลการศึกษาสอดคล้องกับผลงานวิจัยเรื่องปัญหาอุปสรรคในการนำพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งพบว่าปัญหาอุปสรรคประการหนึ่งคือ เกิดจากการขาดหน่วยงานกลางในการรับแจ้งเหตุและให้ความช่วยเหลือแก่เด็ก (สุรีย์ ทรองตริก, 2547, น. 104)

ผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านนโยบายซึ่งเกี่ยวกับนโยบายคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด พบว่า นโยบายคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดที่กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคสูงสุด คือกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดบางท่านยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับการประชุมคณะอนุกรรมการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับเด็กตามมาตราฐานของรัฐธรรมนูญและอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ, 2550, น. 11) โดยรายงานการประชุมได้กล่าวถึงปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติงานตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก คือคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดยังมีความรู้ความเข้าใจไม่เพียงพอเกี่ยวกับกฎหมายดังกล่าว อย่างไรก็ตามกฎหมายฉบับนี้ได้ให้มุ่งเน้นการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็กในลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์สูงสุดทั้งในระดับนโยบายและระดับปฏิบัติ โดยกลไกในระดับนโยบายกำหนดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด ซึ่งแต่งตั้งจากหัวหน้าส่วนราชการ ผู้แทนของส่วนราชการ และผู้ทรงคุณวุฒิจากภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญและผู้มีประสบการณ์ในวิชาชีพสาขาต่างๆ ได้แก่ วิชาชีพสังคมสงเคราะห์ ครู จิตวิทยา กฎหมาย แพทย์ ดังนั้นปัญหาอุปสรรคระดับนโยบายที่พบจากการศึกษาคือกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัด ซึ่งกลไกในระดับนโยบายบางท่านยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานสหวิชาชีพเพื่อคุ้มครองเด็ก ทำให้ส่งผลกระทบต่อการทำงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ เนื่องจากกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ รวมทั้งเป็นผู้บริหารในหน่วยงานต่างๆ เพื่อส่งเสริมสนับสนุนการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ในลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพทั้งในด้านการประสานงานและการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ เพื่อให้เด็กได้รับการคุ้มครองอย่างรอบด้านจากวิชาชีพที่มีความชำนาญเฉพาะด้านตามเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้

ผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพ พบว่าการปฏิบัติงานร่วมกับทีมสหวิชาชีพที่กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคสูงสุด คือการประชุมทีมสหวิชาชีพยังขาดบางวิชาชีพเข้าร่วมประชุมซึ่งส่งผลต่อมุมมองการคุ้มครองเด็กยังไม่รอบด้าน โดยสอดคล้องกับแนวคิดการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ ซึ่งศรีเวียงไพโรจน์กุล และคณะ (2547, น. 401) กล่าวถึงปัญหาที่พบในการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ คือ เวลาในการเข้าร่วมประชุมของสหวิชาชีพพร้อมกันค่อนข้างจะลำบาก เพราะทุกคนมีภาระงานอื่นๆ อยู่มากแล้ว ทำให้ต้องใช้ระยะเวลาในการนัดหมายการประชุมให้พร้อมกัน นอกจากนี้ ญัฐวดี มโนรม (มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก, 2547, น. 18) กล่าวถึงปัญหาอุปสรรคด้านการปฏิบัติงานสหวิชาชีพหลังจากที่พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ประกาศใช้แล้วว่า ผู้ทำงานบางคนยังทำงานแบบเดิมคือการส่งต่อแทนที่จะจัดประชุมร่วมกัน การประชุมทีมสหวิชาชีพยังขาดบางวิชาชีพซึ่งส่งผลต่อมุมมองการคุ้มครองเด็กยังไม่รอบด้าน และเป็นปัญหาอุปสรรคที่สำคัญที่ผู้เกี่ยวข้องทั้งในระดับนโยบาย การบริหาร และการปฏิบัติงาน ดังนั้นการปฏิบัติงานคุ้มครองเด็กเพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์สูงสุด วิชาชีพในแต่ละองค์กรควรมีการบูรณาการบทบาททางวิชาชีพสู่ความเป็นสหวิชาชีพ มิใช่วิชาชีพแต่ละสาขาต่างปฏิบัติหน้าที่เฉพาะของตนเพียงลำพัง ทั้งนี้ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานในแต่ละองค์กร ควรร่วมกันกำหนดนโยบาย การบริหาร และการปฏิบัติงาน เพื่อให้มีการประชุมทีมสหวิชาชีพโดยมีวิชาชีพสาขาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมประชุมอย่างพร้อมเพรียงกัน

ผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านการปฏิบัติงานซึ่งเกี่ยวกับ การประสานงานกับสหวิชาชีพ พบว่า การประสานงานกับสหวิชาชีพที่กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคสูงสุด คือสหวิชาชีพไม่มีการร่วมกำหนดแนวทางการประสานงานการคุ้มครองเด็กที่ชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการประสานงาน ซึ่งสมทรง อินสว่าง (มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมมาธิราช, 2538, น. 126 -127) กล่าวถึงปัญหาอุปสรรคของการประสานงานประการหนึ่ง คือ การขาดการวางแผนการดำเนินงานที่ดี ซึ่งการวางแผนเป็นเรื่องที่สามารถกำหนดแนวทางการประสานงานได้ และหน่วยงานใดมีการวางแผนการดำเนินงานดีจะช่วยให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ แสดงว่าการที่สหวิชาชีพไม่มีการกำหนดแนวทางการประสานงานการคุ้มครองเด็กที่ชัดเจนจึงเป็นปัญหาอุปสรรคซึ่งสืบเนื่องจากการขาดการวางแผนการดำเนินงาน ดังนั้นย่อมส่งผลกระทบต่อการทำงานสหวิชาชีพที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

กล่าวโดยสรุป การอภิปรายผลการศึกษาระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงาน สหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในด้านการบริหาร ซึ่งมีระดับปัญหาอุปสรรคสูงที่สุดคือผู้บริหารไม่มีการติดตามประเมินผล และการปฏิบัติงาน สหวิชาชีพมีข้อจำกัดเกี่ยวกับงบประมาณ ปัญหาอุปสรรคด้านนโยบายคือการไม่มีหน่วยงานกลาง ในจังหวัดทำให้การปฏิบัติงานสหวิชาชีพไม่คล่องตัว และกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดบางท่าน ขาดความรู้ความเข้าใจการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ และปัญหาอุปสรรคด้านการปฏิบัติงาน คือ การประชุมทีมสหวิชาชีพยังขาดบางวิชาชีพซึ่งส่งผลต่อมุมมองการคุ้มครองเด็กยังไม่รอบด้าน และสหวิชาชีพไม่มีการกำหนดแนวทางการประสานงานการคุ้มครองเด็กที่ชัดเจน ดังนั้น ผลการศึกษาปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านนโยบาย ด้านการบริหาร และ ด้านการปฏิบัติงานที่มีระดับปัญหาสูงที่สุดเป็นประเด็นที่น่าสนใจ ซึ่งนำไปสู่ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ต่อไป

6.4 การศึกษาโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาการปฏิบัติงานด้าน เด็กกับทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ และระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงาน สหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กต่างกันมีการประสานงานกับสหวิชาชีพที่ต่างกัน มีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านการปฏิบัติงานที่ต่างกัน และมีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในภาพรวมที่ต่างกัน ซึ่งจากผลการศึกษาแสดงว่า ระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กต่างกันเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อการประสานงานกับสหวิชาชีพ และระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ ทั้งนี้ สมทรง อินสว่าง (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2538, น. 112-115) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการประสานงานว่า “ตัวบุคคล” เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของการประสานงาน การประสานงานจะเกิดขึ้นหรือไม่อยู่ที่ตัวบุคคล เพราะบุคคลเป็นปัจจัยที่สำคัญของการบริหารงาน หากองค์กรใดมีคนดี มีความรู้ความสามารถเข้ามาปฏิบัติงาน การบริหารองค์กรนั้นจะเจริญก้าวหน้า และบรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นระยะเวลาการปฏิบัติงานด้านเด็กจึงเป็นประเด็นหนึ่งซึ่งควรนำไปพิจารณาในการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

6.5 การศึกษาโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประสพการณ์การทำงาน
สหวิชาชีพกับทัศนคติต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ และระดับปัญหาอุปสรรค
การปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งมีประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพต่างกันมีการประสานงานกับสหวิชาชีพที่ต่างต่างกัน และมีลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในภาพรวมที่ต่างต่างกัน และกลุ่มตัวอย่างที่มีประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพต่างกันมีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในด้านนโยบาย การบริหาร และการปฏิบัติงานที่ต่างต่างกัน และมีระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพในภาพรวมที่ต่างต่างกัน ซึ่งจากผลการศึกษาแสดงว่าประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพที่ต่างกันเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อลักษณะการปฏิบัติงานสหวิชาชีพ และระดับปัญหาอุปสรรคการปฏิบัติงานสหวิชาชีพด้านนโยบาย การบริหาร และการปฏิบัติงาน ดังนั้นประสพการณ์การทำงานสหวิชาชีพจึงเป็นประเด็นหนึ่งซึ่งควรพิจารณาในการพัฒนาการปฏิบัติงานสหวิชาชีพของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546